WEEKBLAD

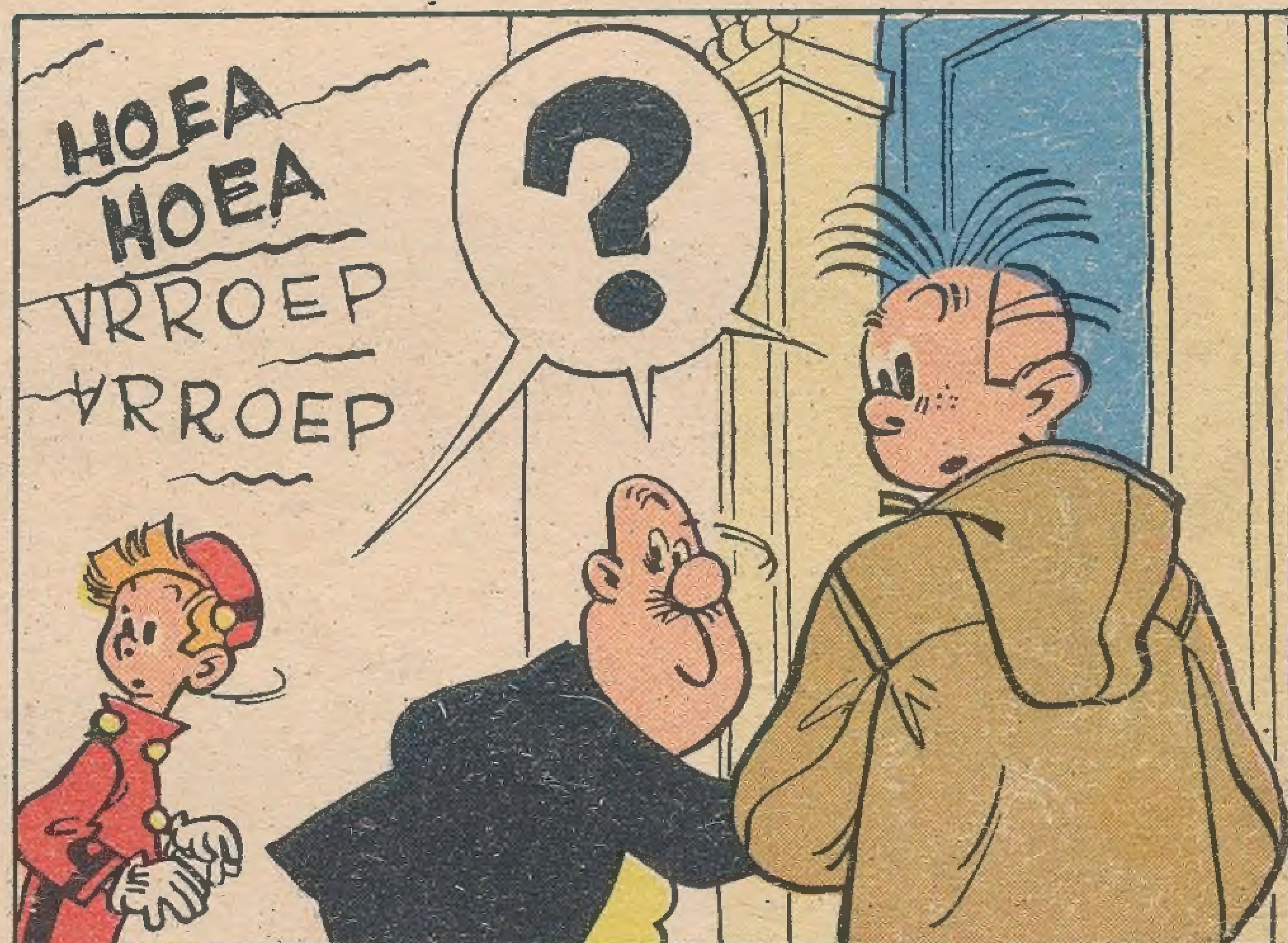
4 frank per nummer.

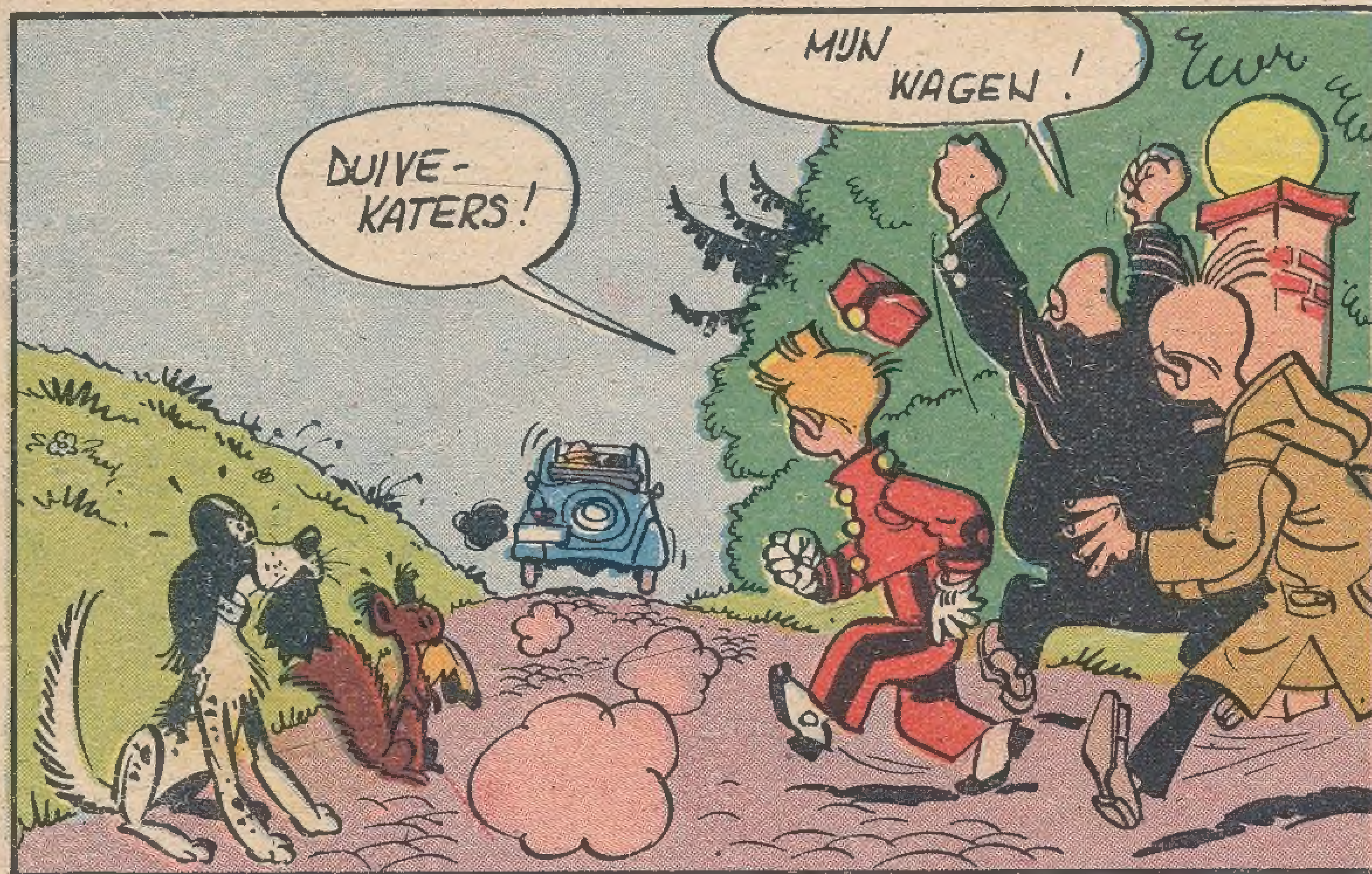

ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 546 — 14 SEPTEMBER 1950. — 24 BLZ.

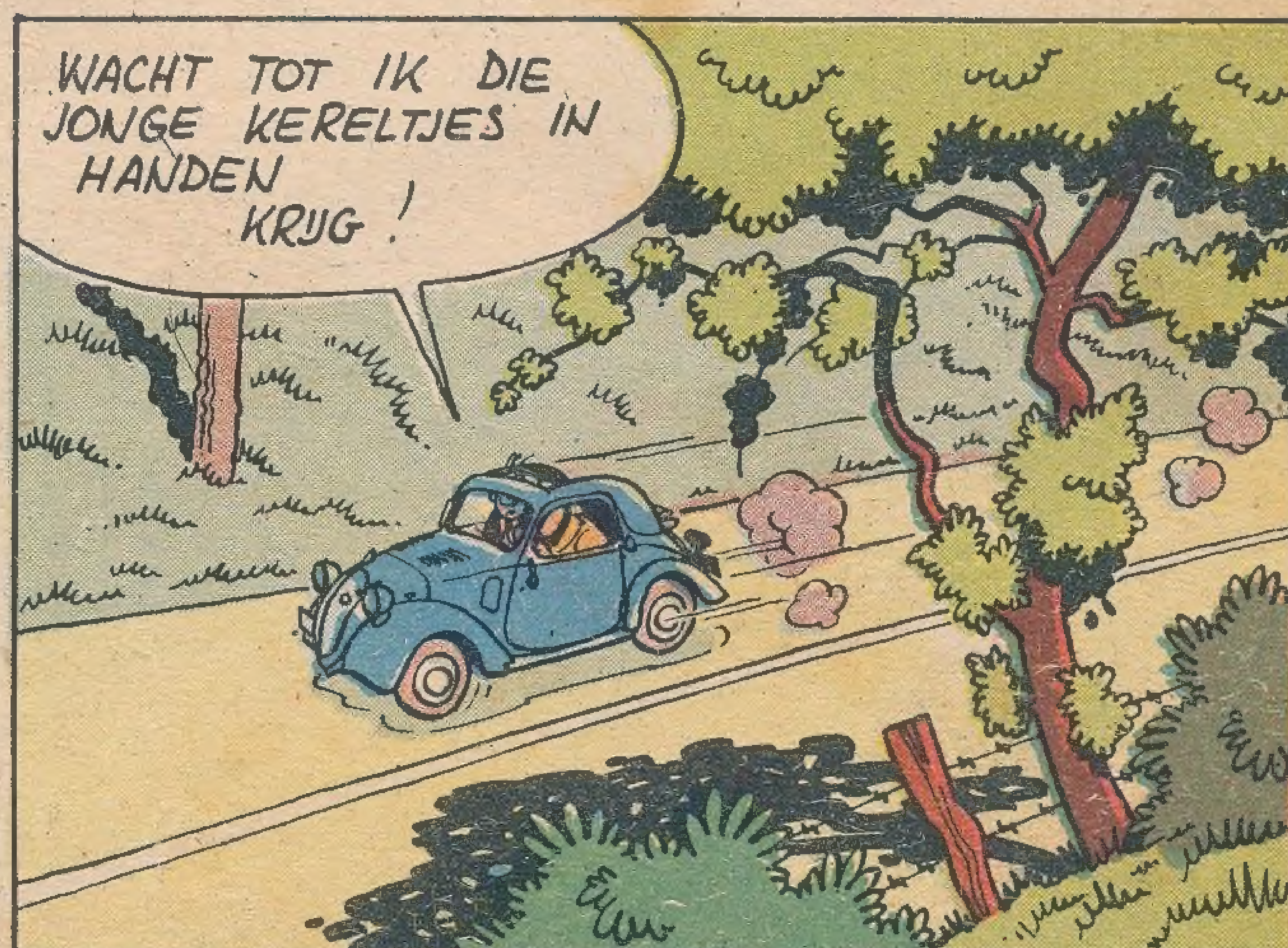

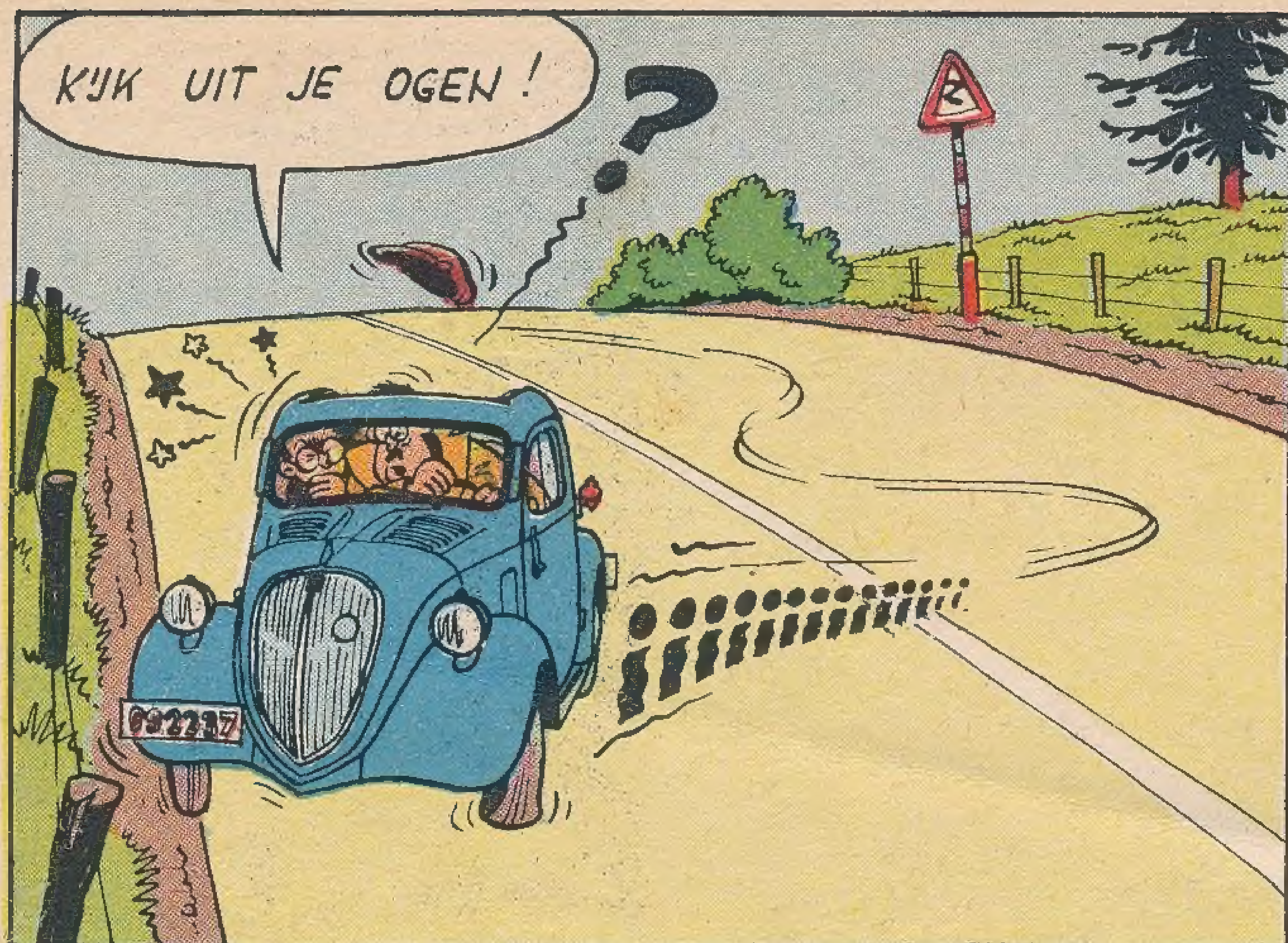

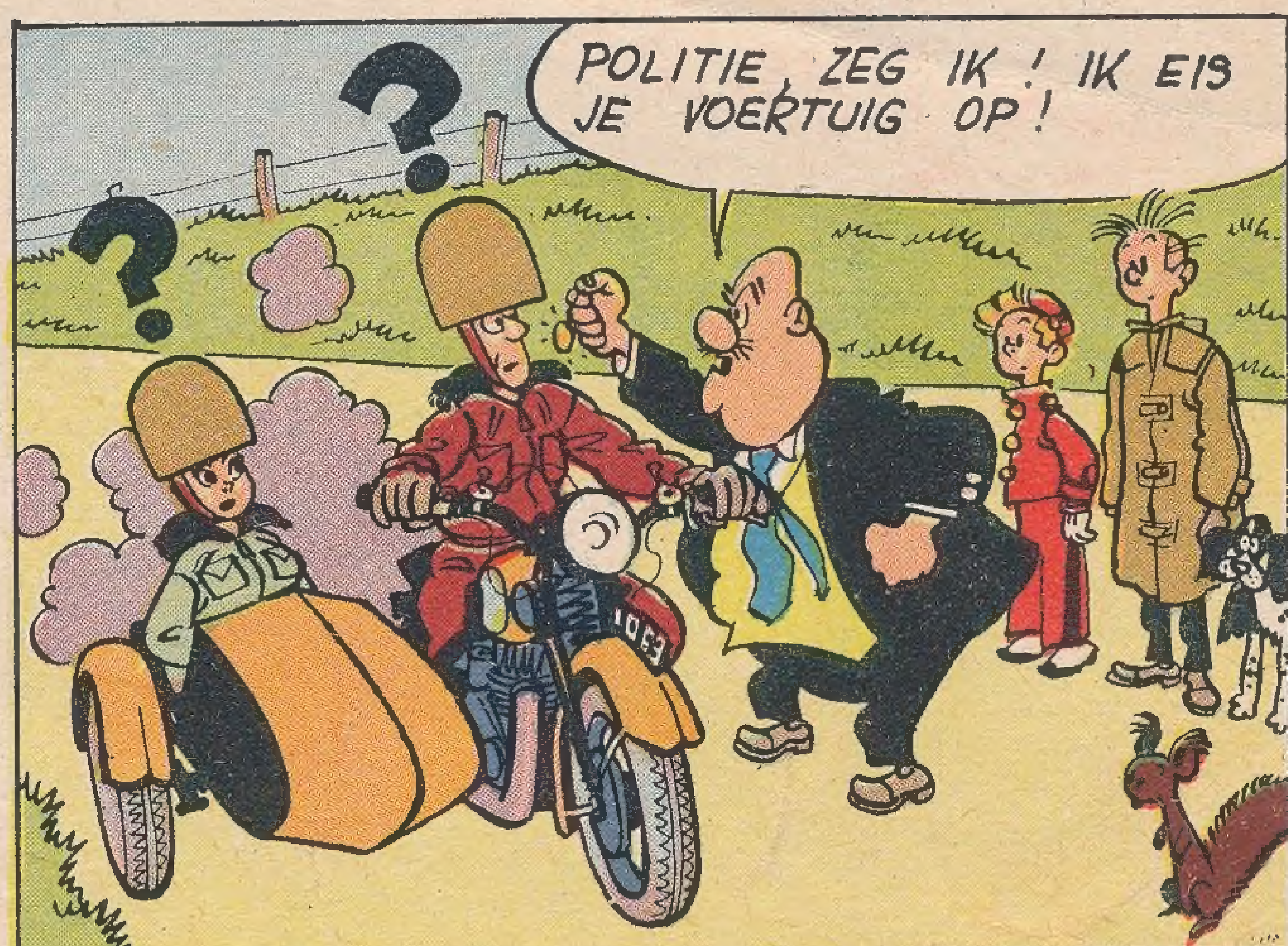

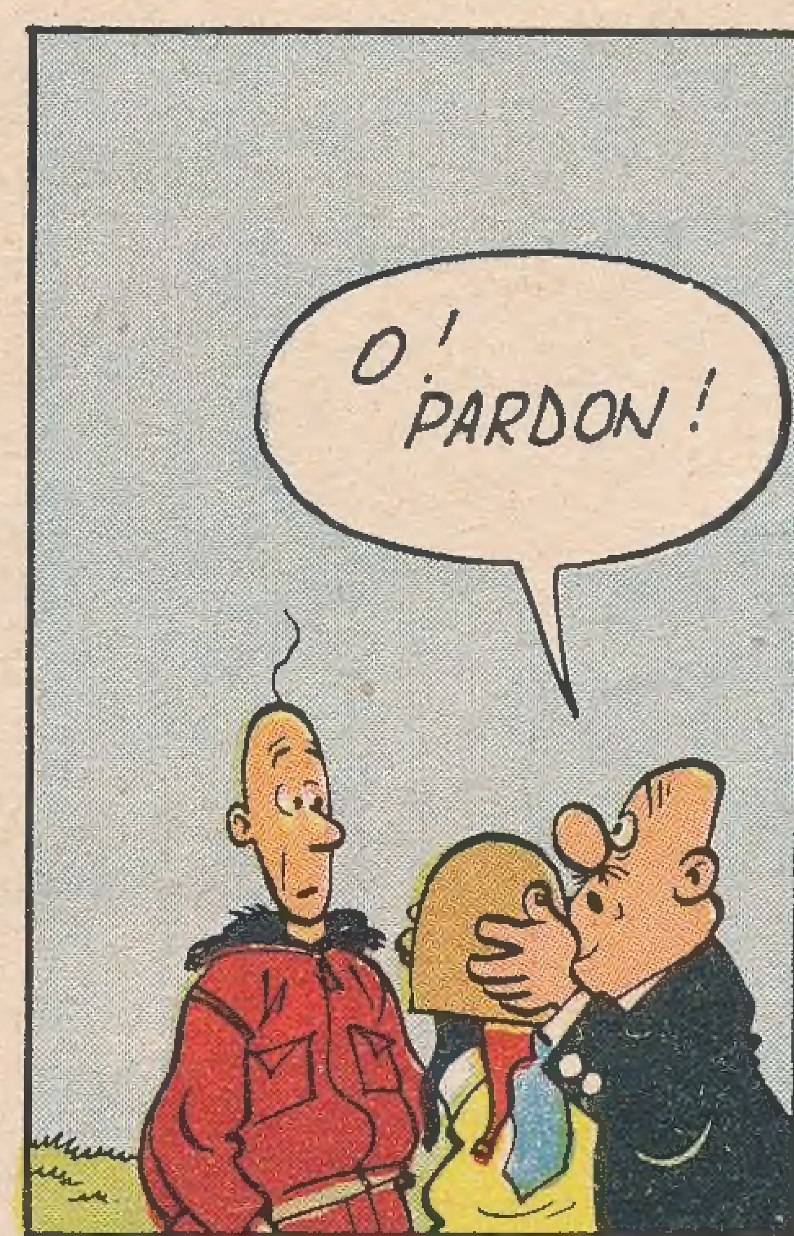

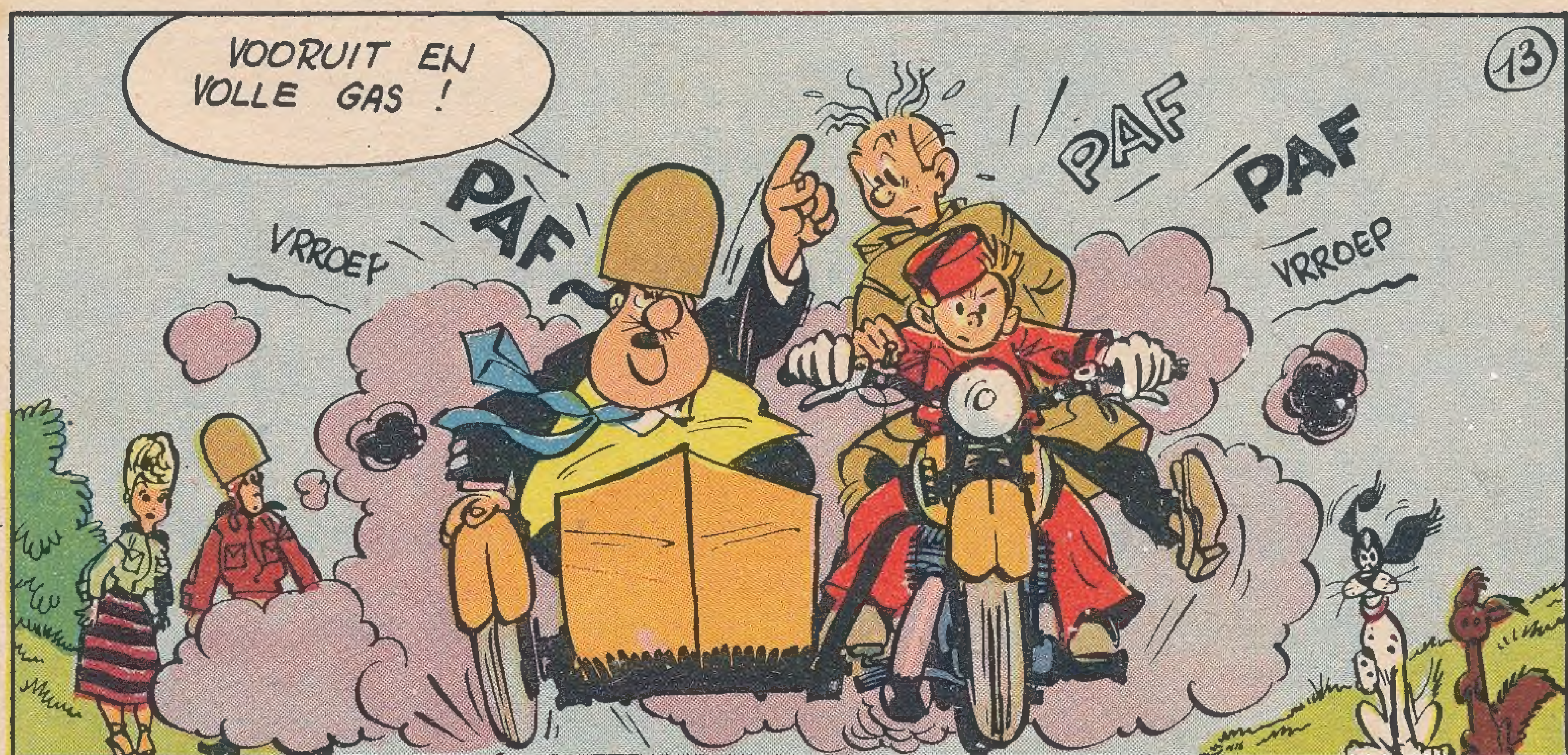

KIJK UIT JE OGEN !

NU DAT OOK NOG ! ZO PLAT ALS EEN PLATTE BAND ! DIE DIKKE POLITIEAGENT MOEST WAT BETER OP ZIJN BANDEN LETTEN !..
WE MOETEN HERSTELLEN...
692237

INSPECTEUR ! KWABBERNOOT ! EEN MOTOR MET EEN ZIJSPAN...

POLITIE, ZEG IK ! IK EIS JE VOERTUIG OP !

MAG IK ? EEN MOTO LIJKT ME NIET ERG VEILIG !..
ER IS GEEN TWEEDE ZITPLAATS ! DAT WORDT EEN HARDE DOBBER !

O ! PARDON !

DE JOUWE GAAT ME MISSCHIEN BETER, MEVROUW !

VOORUIT EN VOLLE GAS !
PAF
VRROEP
PAF
PAF
VRROEP

Voordat ik in het Robbedoeshuis belandde zat ik hele dagen in de bomen. Waar zou een fatsoenlijk eekhoorntje trouwens zijn tijd moeten mee doorbrengen als het niet was met in de bomen te spelen? Maar vermoeiend was het wel, dat eeuwig klimmen! Hoe dikwijls heb ik niet bij mezelf gezegd: "Als ik nu eens geld had zou ik een lift laten plaatsen." Maar geld heb ik nog altijd niet...

't Is in ieder geval niet billijk dat ik geen lift heb en de zalmen wel, Vind je ook niet?

Of geloof je niet dat de zalmen met een lift omhoog gaan? Lees dan het artikel dat daarover ergens in je lijfblad staat.

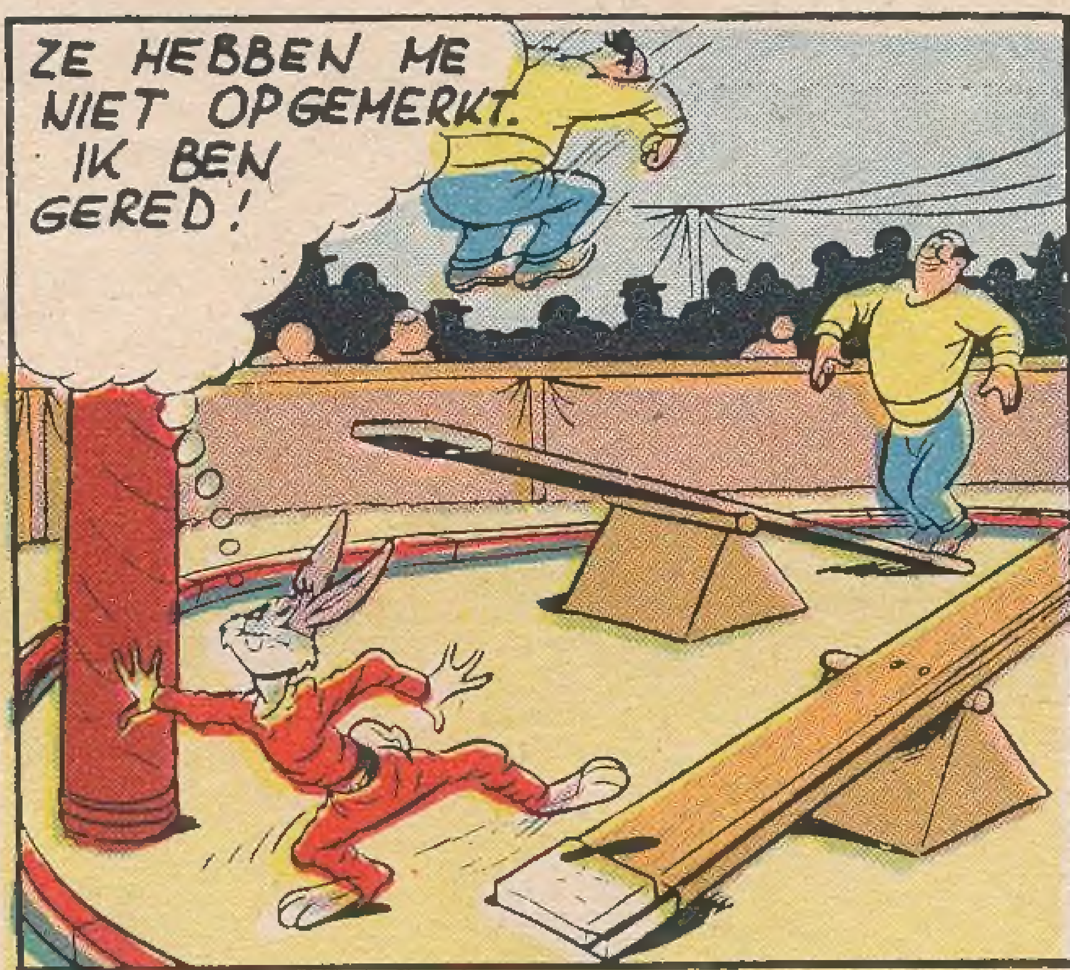

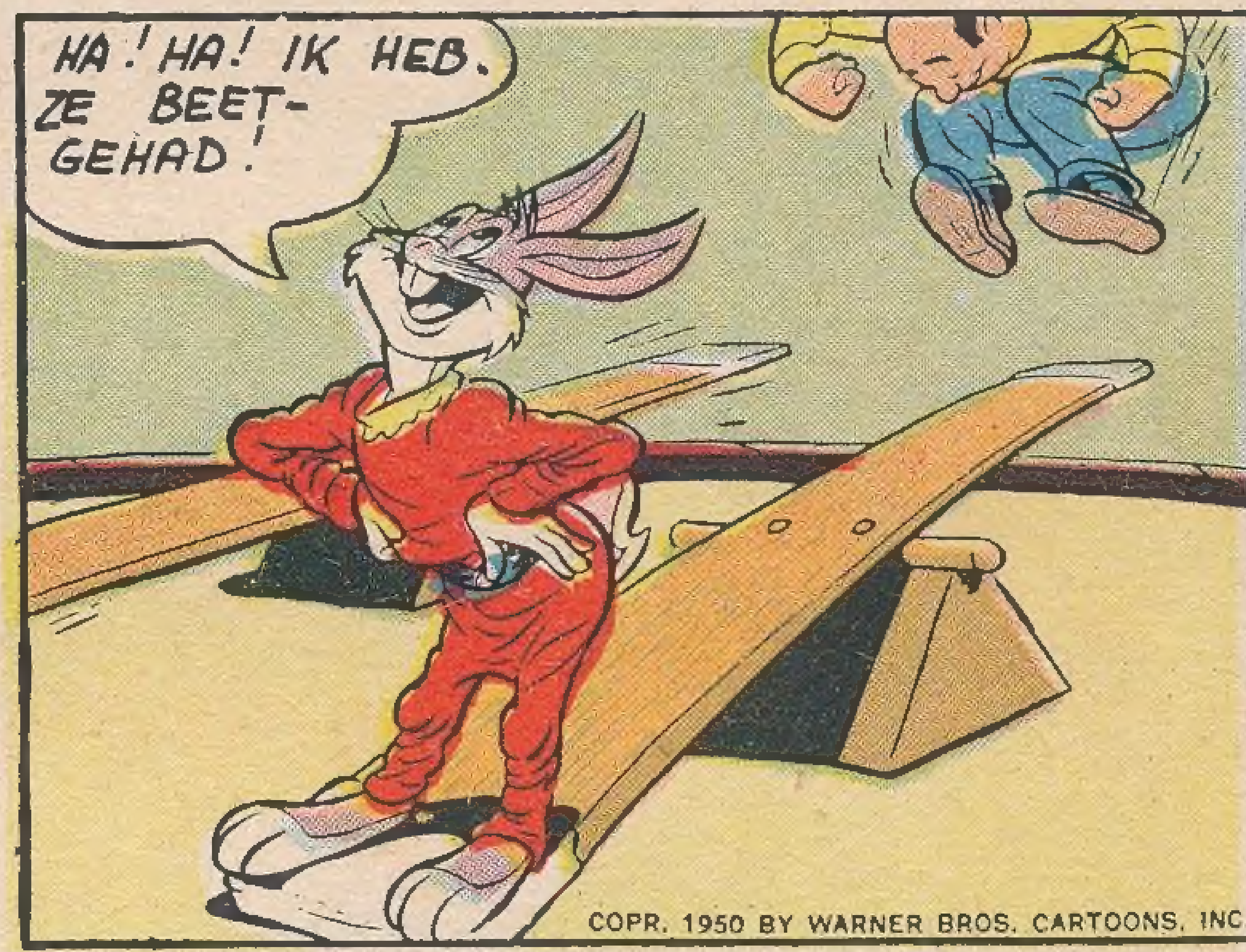

Ridder Parsival

TERWIJL DE PELGRIMS VERTELLEN ZIET PARSIVAL IN ZIJN VERBEELDING GROOTSE TAFERELEN UIT EEN WERELD WAAROVER HIJ NU VOOR 'T EERST HOORT SPREKEN... MET GESPANNEN AANDACHT LUISTERT HIJ NAAR HET HEERLIJK VERHAAL VAN DE DAPPERE RIDDERS VAN DE TAFELRONDE DIE SAMEN MET HUN LEIDER, KONING ARTHUR, DE GRAAL PROBEERDEN TE ONTRUKKEN UIT DE HANDEN VAN DE ONGELOVIGEN... EN ZE VERTELLEN HEM OVER ZIJN VADER, DE ONVERSCHROKKEN GAMOERET...

NOG HELEMAAL ONDER DE INDRUK VAN WAT DE PELGRIMS HEM VERHAALDEN ZOEKT PARSIVAL DE RUIME ZOLDERS VAN HET SLOT AF...

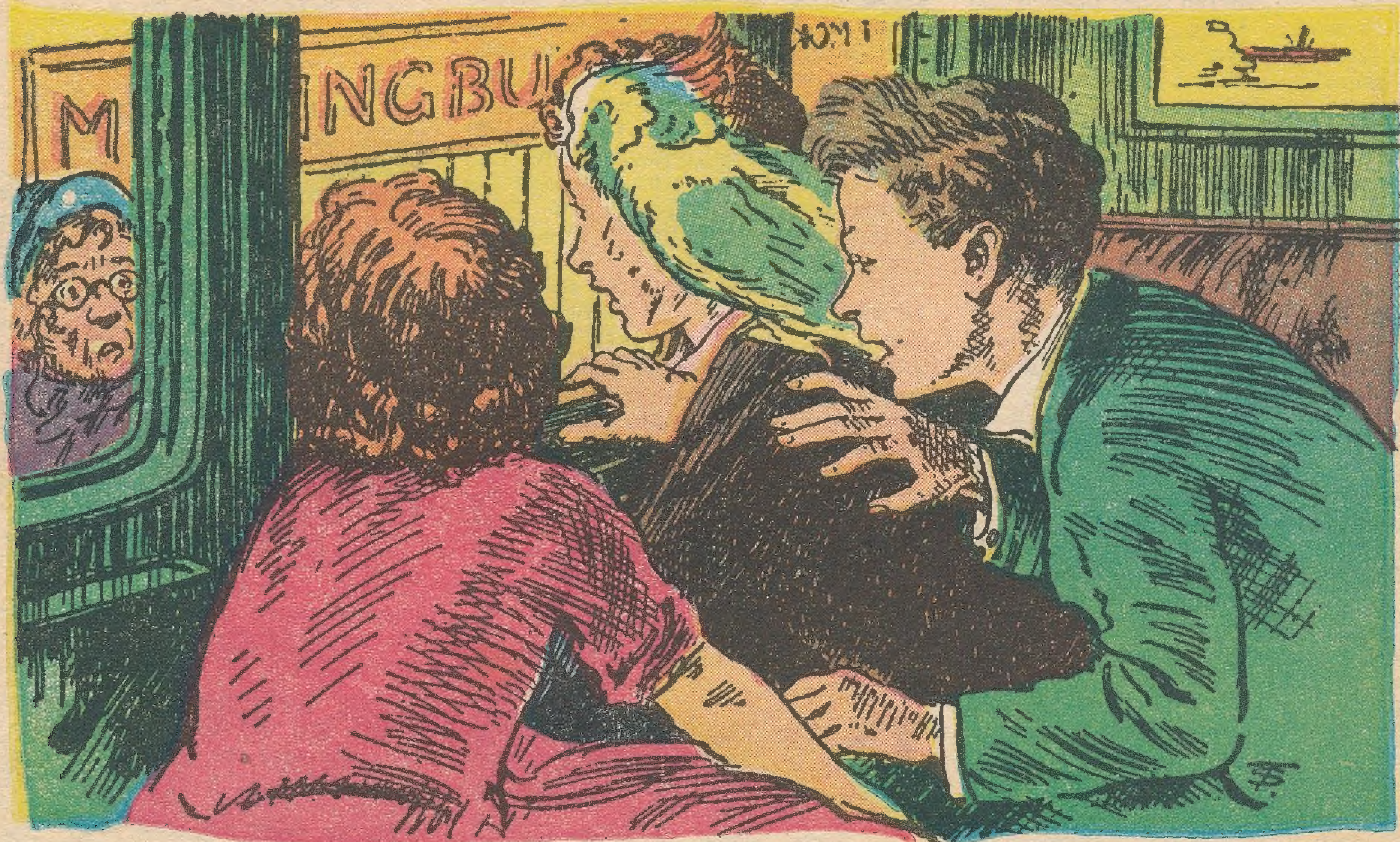

Het Geheimzinnige Eiland

door **Enid BLYTON.**

(2)

KORTE SAMENVATTING. — Philip Mannering wordt tijdens de vacantie naar een privaat-school gestuurd om een beetje bijgewerkt te worden. Hij maakt er kennis met de andere leerlingen : Sam, Oliver, Jack en zijn zusje Lucy-Ann. Er is ook nog een papegaai, die meester Roy veel last bezorg .

— Waar is je zakdoek ? vroeg Kiki onmiddellijk.

Mr Roy ging naar het raam. Hij schreeuwde en gebaarde tegen Kiki om hem weg te jagen.

— Stoute jongen, zei Kiki, geen duimbreed wijkend. Ik zal je naar bed sturen. Je bent echt ondeugend.

Met zo'n vogel kon je niets beginnen. Dus Mr Roy gaf het op en stond weer toe, dat de papegaai op Jacks schouder kwam zitten. Jack werkte beter, als hij de vogel bij zich had en Kiki was binnen niet zo lastig als buiten.

Alles bij elkaar genomen, zou Mr Roy blij zijn, als er een eind aan deze leertijd kwam en de vier jongens en het meisje naar huis gingen met de papegaai en al die vieze beesten van Philip.

De slome Sam en de kleine Oliver voelden nooit veel voor wandelen. Philip, Jack en Lucy-Ann lieten het tweetal dan ook aan elkaars gezelschap over en gingen iedere middag na de thee hun eigen weg. De jongens spraken over al de vogels en dieren, die ze kenden en Lucy-Ann luisterde, terwijl ze nu en dan struikelde omdat ze met de jongens in de pas wilde blijven. Hoe hoog de heuvels ook waren, die ze beklommen, of hoe slecht het pad ook was, het kleine meisje volgde hen overal. Ze scheen niet van plan haar geliefde broer ook maar een ogenblik uit haar ogen te laten gaan. Philip werd er soms ongeduldig van.

— Ik ben blij, dat Dinah niet altijd zo achter mij aantippelt, dacht hij. Ik verbaas mij, dat Jack dat goed vindt.

Maar Jack vond het best. Hoewel hij dikwijls deed, alsof hij de aanwezigheid van Lucy-Ann niet eens merkte, maar hij was nooit ongeduldig tegen haar, nooit geprikkeld of stug.

« Na zijn vogels houdt hij 't meest van Lucy-Ann », dacht Philip glimlachend.

Gelukkig maar, dat er iemand van haar hield. Ze scheen niet erg veel prettigs te beleven.

De drie kinderen vertelden elkaar over zichzelf.

— Onze vader en moeder zijn allebei dood, zei Jack. Ze zijn bij een vliegtuigongeval om het leven gekomen. Wij werden naar onze enige bloedverwant gestuurd, naar oom Geoffrey. Hij is oud en knorrig en verbiedt ons altijd alles. Zijn huishoudster, Mrs Miggles, kan ons niet uitstaan omdat wij gedurende de vacanties in oom Geoffrey's huis wonen... je kunt wel nagaan, wat voor een leven wij hebben, als je naar Kiki luistert. Veeg je voeten ! Haal je neus niet op ! Trek je schoenen uit. Waar is je zakdoek ? Hoe dikwijls heb ik al niet tegen je gezegd, dat je niet mag fluiten ? Kun je de deur niet dicht doen, idioot ?

Philip lachte.

— Nou, als Kiki nazegt, wat hij bij jullie in huis hoort, dan hebben jullie ook geen leuke tijd, zei hij. Wij hebben het ook niet zo bizonder, maar toch veel beter dan Lucy-Ann en jij.

— Zijn je vader en moeder ook dood ? vroeg Lucy-Ann, haar groene ogen strak op Philip gevestigd

— Onze vader is dood. Hij liet geen geld na, zei Philip. Maar wij hebben nog een moeder. Ze woont echter niet bij ons.

— Waarom niet ? vroeg Lucy-Ann verrast.

— Omdat ze een zaak heeft, zei Philip. Ze verdient genoeg om ons naar school te kunnen sturen en gedurende de vacanties te onderhouden. Ze heeft een kunstagentschap, weet je. Ze neemt opdrachten aan voor kaarten, schilderijen, tekeningen en zulk soort dingen. Zij kent de artisten en krijgt commissieloon als ze iets voor hen verkocht heeft. Ze is een goede zakenvrouw, maar wij zien haar niet dikwijls.

— Is ze mooi en goed ? vroeg Jack.

Hij kon zich zijn moeder bijna niet meer herinneren, daarom stelde hij altijd belang in die van een ander

Philip knikte.

— Ja, ze is heel mooi en heel goed, zei hij, terwijl hij aan zijn moeder met haar lieve ogen dacht.

Hij was trots op haar, omdat ze zo flink was, maar diep in z'n hart voelde hij zich bedroefd. Hij herinnerde zich hoe vermoeid zij er uit kon zien, als zij hen van tijd tot tijd in vliegende haast bezocht.

« Later, dacht Philip, later zou **hij** voor haar zorgen, de kost verdienen voor hun drietjes, zaken doen en z'n lieve moedertje laten rusten. »

— Wonen jullie bij een oom, net als wij ? vroeg Lucy-Ann, een grijsbruin eekhoorntje strelend, dat plot-

seling met z'n kopje uit een van Philips zakken piepte.

— Ja, Dinah en ik brengen al onze vacanties bij oom Jocelyn en tante Polly door, zei Philip. Oom Jocelyn is onmogelijk. Hij koopt voortdurend boeken en oude papieren. Hij pluist die documenten helemaal uit. Zijn levenswerk is de geschiedenis te schrijven van het stuk kust, waar wij wonen... Daar zijn veldslagen geleverd in vroegere tijden, en zijn er branden geweest en moorden... geweldig opwindend. Hij schrijft een hele geschiedenis... maar hij schijnt een jaar nodig te hebben om met een of twee feiten klaar te komen. Ik denk, dat hij wel vier- of vijfhonderd jaar oud zou moeten worden, als hij een vierde gedeelte van zijn werk wil beëindigen.

De anderen lachten. Ze stelden zich een barse oude geleerde voor, die in vergeelde, stoffige documenten snuffelde.

« Wat een eigenaardig tijdverdrijf », dacht Lucy-Ann.

Ze vroeg zich af wat tante Polly voor iemand was.

— Wat is je tante voor iemand ? vroeg ze.

Philip trok z'n neus op.

— Een beetje knorrig, zei hij. Niet al te erg, hoor. Ze moet veel te hard werken, er is geen geld, geen andere hulp in de huishouding dan de oude Jo-Jo, een soort huisknecht. Zij maakt een slavin van die arme Dinah. Ik wil niet, ze vraagt mij ook niets meer, maar Dinah is bang voor haar en ze doet veel eerder, wat haar gezegd is, dan ik.

— Hoe ziet jullie huis er uit ? vroeg Lucy-Ann.

— Het is een grappig oud huis, honderden jaren oud, een halve ruïne, geweldig groot en lomp, half op een vooruitstekende rots gebouwd en bijna overstroomd door de branding als het stormt, zei Philip. Maar ik hou er van. Het is woest en eenzaam en vreemd, en altijd hoor je er het gekrijs van de wilde zeevogels omheen. Jij zou er ook van houden, Sproet...

Jack dacht het ook. Het klonk zo opwindend. Zijn tehuis was een gewoon huis, dat in een lange rij in een smalle straat stond. Maar Philips huis moest interessant zijn. De wind en de golven en de zeevogels... het was net of hij hun gekwetter al horen kon, als hij zijn ogen dicht deed.

— Word wakker, word wakker, slaapkop, zei Kiki, zacht in Jacks haar pikkend.

Hij opende z'n ogen en lachte. De papegaai had soms een buitengewone manier om de dingen op het juiste ogenblik te zeggen.

— Ik wou, dat ik dat huis van jullie zien kon. Craggy-Tops, spelden zijn lippen. Het klinkt net, of daar dingen kunnen gebeuren... echte, spannende, opwindende dingen, gevaarlijke avonturen. Er gebeurt nooit iets in Lippington, waar wij wonen.

— Och, op Craggy-Tops gebeurt ook nooit iets, zei Philip, het eekhoorntje terug in z'n zak duwend en een egel uit z'n andere zak nemend.

Het was nog een heel jonge egel, wiens stekels nog niet hard en stijf waren. Het scheen heel vergenoegd te zijn in Philips zak, waar ook nog een slak in zat, maar die was zo voorzichtig om in haar huisje te blijven.

— Ik wou, dat wij allemaal samen naar huis konden gaan, zei Jack. Ik zou je zusje Dinah wel eens willen zien, hoewel ik geloof, dat ze een katje is. En ik zou dolgraag al die zeldzame vogels aan de kust willen zien. Ik zou het enig vinden om jullie ruïne van dichtbij te kunnen bekijken. Stel je voor, in een huis wonen, dat al half een ruïne is. Je weet niet, hoe gelukkig je bent.

— Ik voel me helemaal niet zo gelukkig, als ik mijlenver warm water naar de enige badkuip in huis moet brengen, zei Philip.

Hij sprong uit het gras op, waar ze met z'n drietjes in gezeten hadden.

— Kom, het is tijd om terug te gaan. Je zult Craggy-Tops wel nooit zien en je zou er niets aan vinden, als je het wel zag. Waarom zouden we er dan ook over spreken ?

HOOFDSTUK III

TWEE BRIEVEN EN EEN PLAN

De volgende dag had Philip een brief van Dinah. Hij liet hem aan de anderen zien.

— Arme Dinah ze heeft het erg kwaad, zei hij. Het is maar goed, dat ik hier gauw wegga. Het is beter voor haar, dat ik ginds ben.

Dinah schreef :

« Lieve Phil,

» Kom je nooit terug ? Niet, dat je » ergens anders goed voor bent dan » voor kibbelen, maar het is vrij » eenzaam hier met niemand dan » oom en tante en Jo-Jo, die nog » dommer is geworden dan vroeger. » Hij zei gisteren tegen mij, dat ik » 's avonds niet alleen op de klippen » mocht gaan, want daar dwalen » « dingen » rond. Hij is stapelgek. » De enige « dingen », die er buiten » mij ronddwalen, zijn de zeevogels. » Er zijn er dit jaar duizenden.

» Breng deze vacantie asjeblief » geen beesten mee naar huis. Je » weet, dat ik ze verafschuw. Ik ga » dood als je weer een vleermuis » meebrengt en als je het waagt om » nog eens te proberen oorwurmen » te dresseren, krijg je een stoel naar » je hoofd.

» Tante Polly laat mij verschrik- » kelijk hard werken. Wij wassen en » schrobben en poetsen heel de dag. » Lieve hemel, ik weet niet, waar het » goed voor is, want er komt toch » nooit iemand. Ik zal blij zijn, als » het weer tijd is om naar school te » gaan. Wanneer kom je terug ? Ik » wou dat wij op de een of andere » manier aan geld konden komen. » Tante Polly tobt zich een ongeluk » over een of andere rekening, die » ze niet kan betalen en oom zweert, » dat hij het geld niet gekregen » heeft. Hij zou het haar trouwens » toch niet geven, als hij het had.

» Ik denk, dat moeder ons wel » meer geld zou sturen, als wij er » om vroegen, maar het is al erg ge- » noeg dat zij zich zo voor ons af » moet beulen. Schrijf mij wat meer » over Sproet en Lucy-Ann. Ik hoor » graag over hen.

» Je liefhebbende zusje,

» DINAH. »

« Dinah is een grappig ding », dacht Jack, terwijl hij de brief teruggaf.

— Daar sta je nu, Kuif. Dinah voelt zich eenzaam. Hallo, daar is Mr Roy, hij wuift naar mij. Ik zal eens gaan kijken, wat hij wil. Zeker weer werk.

Met dezelfde post was er een brief voor Mr Roy gekomen van de huishoudster van Jacks oom Geoffrey. Die was kort maar krachtig. Mr Roy had de zinnen met een gefronst voorhoofd gelezen en riep daarna Jack naar binnen om hem de brief te laten zien.

Jack las de brief met evenveel tegenzin.

« Geachte Mr Roy,

» Mr Trent heeft z'n been gebro- » ken. Hij wil de kinderen deze va- » cantie niet om zich heen zien. Hij » wil weten, of u ze bij u kunt hou- » den en stuurt u hierbij een cheque » om de nodige kosten te dekken. Ze » kunnen twee dagen voor de school » weer begint terugkomen, want ze » moeten mij helpen de koffers te » pakken.

» Hoogachtend,

» Elspeth MIGGLES. »

— O, Mr Roy ! riep Jack uit, die — hoe 'n hekel hij ook aan het huis van z'n oom had — er helemaal niets voor voelde om alleen met Mr Roy en die flauwe Oliver achter te blijven. Ik begrijp niet, dat wij niet mogen komen. Wij zullen het oom helemaal niet lastig vallen.

Mr Roy had net zo min graag, dat Jack nog bleef. De gedachte om die papegaai nog een dag langer onder zijn dak te moeten herbergen, vervulde hem met afkeer. Hij had nog nooit zo'n hekel aan een dier gehad als aan Kiki. Met brutale jongens kon hij overweg, maar brutale papegaaien waren hem te slim af.

— Ik weet al, dat ik je niet langer hier wil houden, want het is je reinste tijdverspilling. Je hebt hier niets geleerd. Maar wat moet ik doen ? Het is duidelijk, dat je oom je niet zien wil, hij heeft een zeer hoge cheque gestuurd om de rest van je verblijf te bekostigen... maar ik had andere plannen. Met alleen Oliver hier had ik een klein reisje kunnen maken. Ik wou, dat we een onderkomen voor jou en Lucy-Ann konden vinden.

Jack ging naar z'n zusje en Philip terug. Hij keek zo sip, dat Lucy-Ann gelijk haar arm door de zijne stak.

— Wat is er ? Wat is er aan de hand ?

— Oom wil niet, dat wij terugkomen, zei Jack en vertelde wat er in de brief stond.

— En Mr Roy wil ons ook niet houden... het ziet er naar uit, dat niemand meer van ons houdt, Lucy-Ann.

De drie kinderen keken elkaar aan. En toen had Philip een helder ogenblik. Hij gaf Jack zo'n slag op z'n schouder, dat Kiki bijna zijn evenwicht verloor.

— Jack ! Ga met mij mee ! Je kunt met Lucy-Ann naar Craggy-Tops komen. Dinah zou het enig vinden. Je zou een heerlijke tijd kunnen hebben tussen de zeevogels. Wat denk je er van ?

Jack en Lucy-Ann keken hem met van vreugde en opwinding stralende ogen aan. Naar Craggy-Tops gaan ! In een oud, half vervallen huis wonen, bij een geleerde oom, een ongeduldige tante, een halfgare huisknecht en voortdurend het geluid van de zee ! Nou, dat zou zeker echt heerlijk zijn !

Jack zuchtte en schudde z'n hoofd. Hij wist, dat er dikwijls niets van kinderplannen kwam als de volwassenen er over moesten oordelen.

— Daar komt niets van, zei hij. Oom Geoffrey zou waarschijnlijk nee zeggen... en Mr Roy vast en zeker... en jouw oom en je tante zouden het ook helemaal niet leuk vinden om nog twee kinderen meer te moeten herbergen.

— Dat zullen ze wel, zei Philip. Je zou hen de cheque kunnen geven, die je oom Geoffrey naar Mr Roy gestuurd heeft. Ik wed, dat m'n tante het geweldig zou vinden. Ze zou er de rekening mee kunnen betalen, waarover Dinah in haar brief sprak.

— O Philip, o Jack, laat ons naar Craggy-Tops gaan, smeekte Lucy-Ann. Ik zou het dolgraag willen. Hier zijn we teveel, Jack, dat weet je ook. Ik ben er zeker van, dat Mr Roy je Kiki vandaag of morgen dood zal maken, als hij nog meer brutale dingen tegen hem zegt.

Kiki gaf een krijsende schreeuw en pikte hard met zijn snavel in Jacks hoofd.

— All right, Kiki, zei Jack. Ik zou niet willen, dat iemand je kwaad deed. Lucy-Ann, eerlijk gezegd, geloof ik niet, dat het goed is om Mr Roy te vragen of wij naar Craggy-Tops mogen. Hij denkt, dat het zijn plicht is, ons hier te houden. En wij zullen moeten blijven.

— Laat ons dan gaan zonder hem te vragen, zei Lucy-Ann roekeloos.

De jongens keken haar sprakeloos aan. Dat was een idee. Weggaan, zonder het te vragen. Waarom ook niet ?

— Het zou helemaal zo gek niet zijn, als wij tegelijk naar Craggy-Tops gingen, zei Philip, hoewel hij er helemaal niet zeker van was, of het wel zo goed was.

» Als je er eenmaal bent, kunnen mijn oom en m'n tante jullie toch niet buiten laten staan. En ik zou tante Polly kunnen vragen om Mr Roy op te bellen, zodat zij hem alles uit kan leggen. Dan zal hij de cheque, die je oom Geoffrey gestuurd heeft, natuurlijk naar haar sturen.

— Mr Roy zal blij zijn, als hij ons kwijt is, zei Lucy-Ann.

Zij vond het heerlijk om Dinah te leren kennen.

— Oom Geoff zal er niets om geven. Laat ons gaan, Jack, toe, laat ons gaan.

— All right, zei Jack plotseling besloten. We gaan allemaal samen. Wanneer gaat je trein, Kuif ? Wij zullen met je meegaan. Wij zeggen, dat we je naar de trein gaan brengen en duwen onze bagage op het allerlaatste ogenblik in de coupé.

— Ooooh ! riep Lucy-Ann verrukt uit.

— Waar is je zakdoek ? zei Kiki, die de opwinding voelde.

Het beest danste verheugd op Jacks schouder. Niemand lette op hem.

— Arme oude Kiki ! zei de papegaai treurig.

Jack hief zijn hand op en streelde de papegaai.

— We kunnen mijn koffer de avond van te voren naar het station brengen, tegelijk met die van jou, zei hij. Niemand zal er erg in hebben als onze koffers van de vliering verdwenen zijn. Dan kunnen we meteen ook onze kaartjes kopen. Hebben jullie geld ?

De drie kinderen legden al hun geld bij elkaar. Het zou misschien net genoeg zijn om de kaartjes te betalen. Ze hoefden alleen maar samen weg te gaan. Nu ze eenmaal besloten hadden, was het gewoon ondenkbaar, dat er nog iets tussen zou komen.

Ze deden niets meer dan plannen maken. De dag voordat Philip weg zou gaan, mocht hij zijn koffer van de vliering gaan halen en Jack slaagde erin de zijne ook ongemerkt beneden te krijgen. Hij stopte hem in een diepe kast in zijn kamer en Lucy-Ann pakte hem in, toen er niemand in de buurt was.

— Ik zal vanavond mijn koffer op het karretje naar het station rijden, Mr. Roy.

(Wordt vervolgd.)

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Nieuwste wereldtaal. — 2 : Paardekam. — 3 : Beursspel, woekerhandel. — 4 : Netvlies van het oog. — 5 : Gewicht. — 6 : Persoonlijk voornaamwoord.

VERTIKAAL

1 : Produkt van de kip. — 2 : Snelle loop van een paard. — 3 : Gezichtsorgaan. — 4 : Muzieknoot. — 5 : Trechtervormige sleepnet. — 6 : Onheilaanbrengende godin (in de Griekse mythologie). — 7 : Vloerkleed. — 8 : Kreet. — 9 : Uitsluitend. — 10 : Vaarwel.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Rip, El. — 2 : Bedeesd. - Vlieg. — 3 : Matroos, Elegie. — 4 : Detectives. — 5 : Aardappel. — 6 : Reders. — 7 : Kano.

Vertikaal. — 0 : Rem. — 1 : Ida. — 2 : Pet. — 3 : Er. — 4 : Soda. — 5 : Doear. — 6 : Strek. — 7 : Edda. — 8 : Caen. — 9 : Vetprop. — 10 : Ellips. — 11 : Lieve. — 12 : Egel. — 13 : Gis.

DE PATROELJE der Adelaren

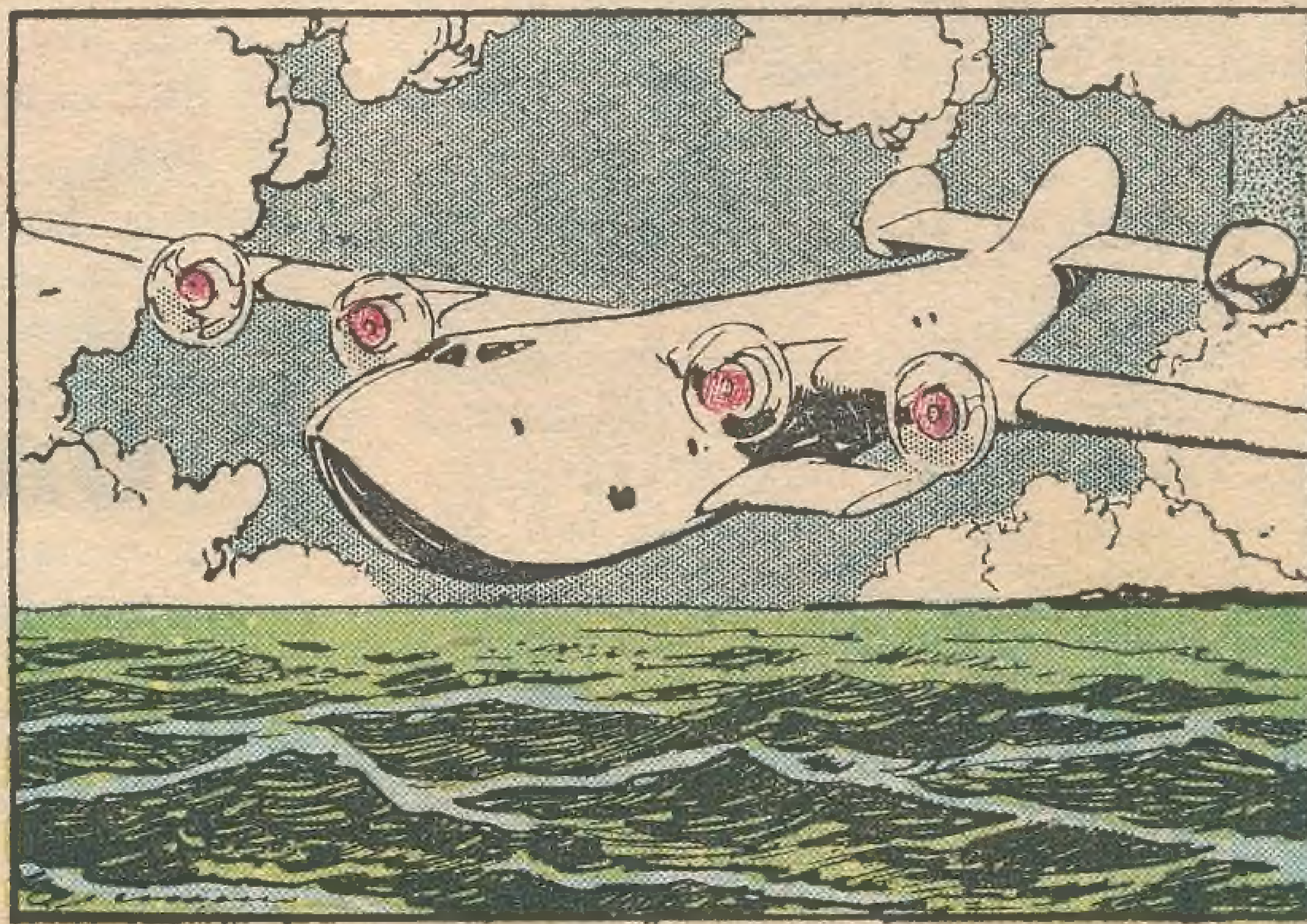

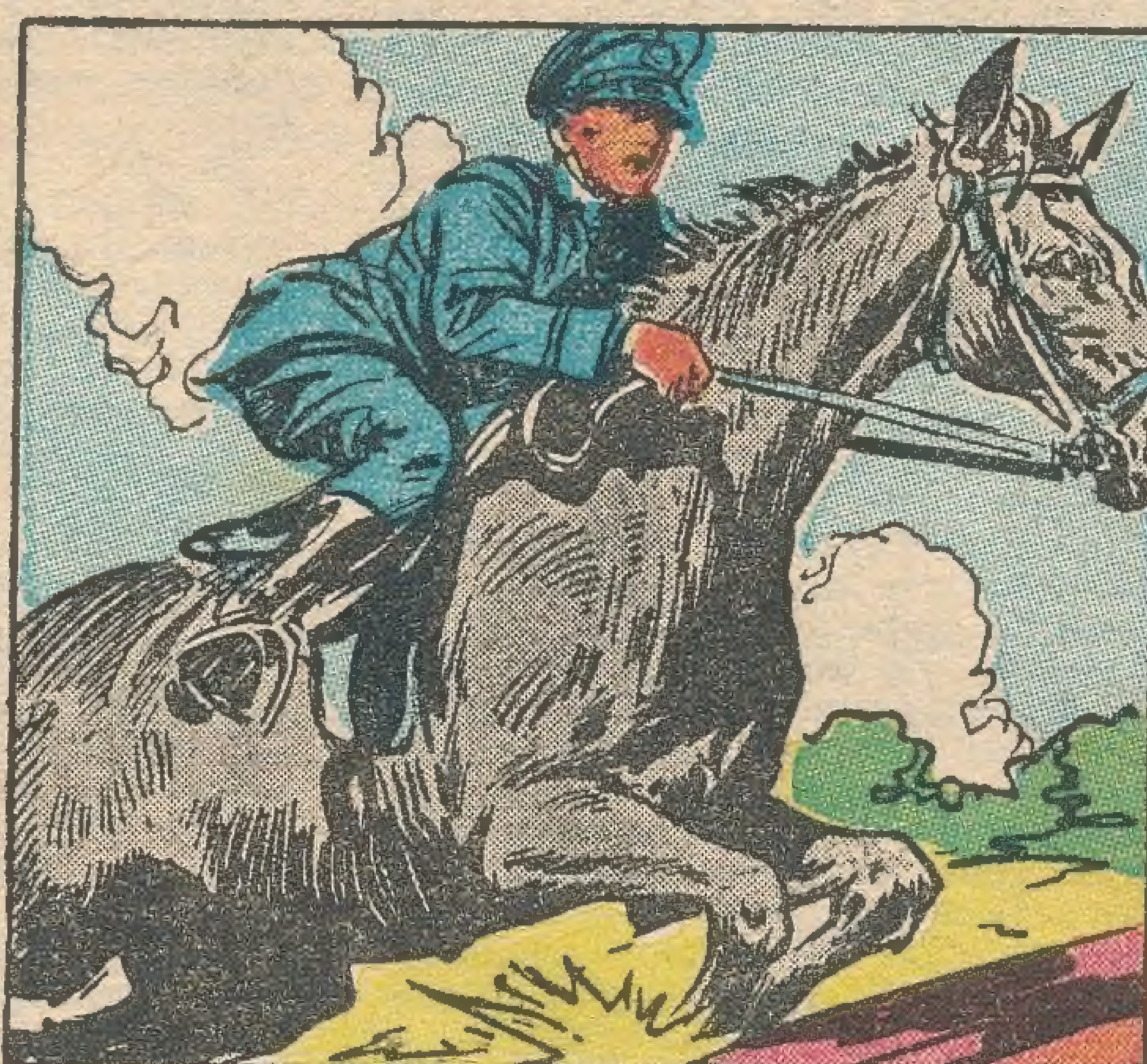
ADELAAR EN PECARI ZIJN DOOR AL DIE AVONTUREN WAT ACHTERGERAAKT IN HUN STUDIE. ZE ZIJN DAN OOK VAST BESLOTEN HUN ACHTERSTAND IN TE HALEN. WE ZULLEN HEN RUSTIG AAN HET WERK LATEN MET DE HOOP HEN LATER NOG EENS TE ONTMOETEN.

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

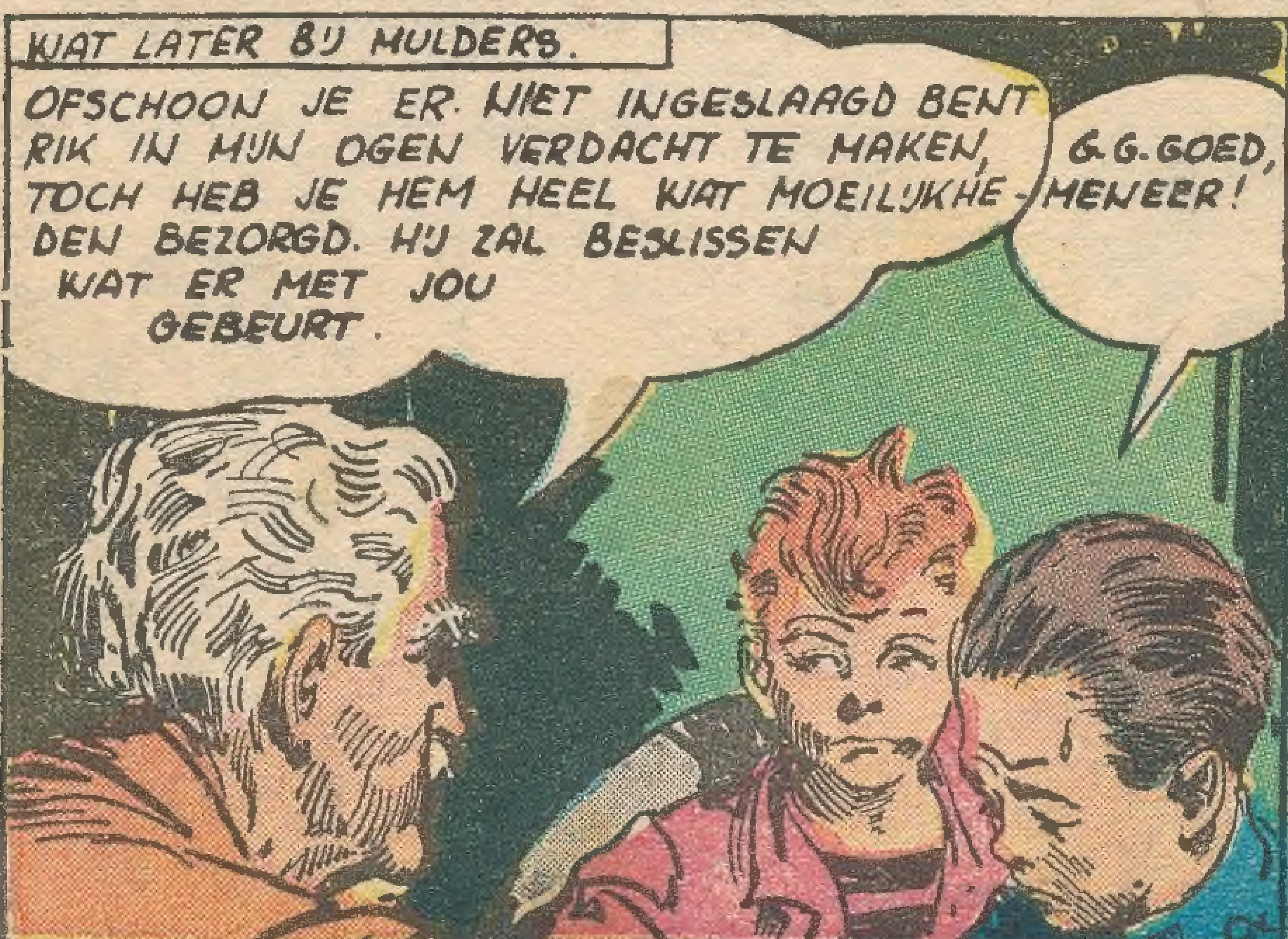

SNUFFELTJE VERTELT...

Over de fonograaf... over het stof op z'n werktafel... kan iedereen pendelen... en wat is het Walhalla ?

VAN FONOGRAAF TOT GRAMOFOON...

Het is algemeen bekend dat Edison de fonograaf uitvond. Hij kwam daar echter zo maar niet mee klaar op één dag of in één nacht (want uitvinders, naar ik van Piet gehoord heb, vinden vooral 's nachts uit !...). Edison had een stel klare kijkers in zijn hoofd. Hij merkte scherp op en trok dan gevolgtrekkingen uit zijn waarnemingen, die anderen niet trokken.

Hij bestudeerde al jaren de trillingen van het geluid en zocht naar een systeem om die klanktrillingen op één of andere wijze vast te leggen of op te nemen. Zo vond hij tenslotte de fonograaf, een uitvinding waaraan hij jaren werkte.

Edison wist dat een vlies zeer gevoelig is voor het opvangen van klankgolven. Denk maar aan een trommelvel en ons trommelvlies ! Hij kwam toen op de gedachte, een « trilvlies » te vervaardigen, dat tegelijk zijn trillingen mee kon delen aan een stift. Die stift kwam te rusten op een cylinder, die met een laagje bladtin bedekt was. Draaide men nu de cylinder rond, terwijl men voor dit trilvlies of membraan sprak, zong of klanken uitbracht, dan kerfde de stift, die trilde door de aan haar meegedeelde klanken, in het tin een groefje. Als Edison daarop opnieuw de stift door hetzelfde groefje glijden liet hoorde hij — heel flauwtjes — dezelfde woorden ! Wat een prachtige ontdekking was dat ! Op die manier had hij voor het eerst de menselijke stem kunnen vastleggen ! Nu kwam het er op aan, de klankopname te verbeteren en vooral de weergave van de klank te versterken. Het tin werd door eboniet vervangen en om de klank te versterken, gebruikte Edison de ook jullie nog wel bekende ouderwetse hoorn. De fonograaf was uitgevonden ! Let wel : de fonograaf, niet de gramofoon ! Deze fonograaf werkte met rollen. Een andere uitvinder, Berliner, verbeterde de uitvinding en ontwierp de gramofoon, die met platen werkt, zoals wij die tegenwoordig nog hebben.

Als wij nu nog zo'n oude opname kunnen beluisteren, valt ons aanstonds de « neusklank » op van de zanger. Wat trouwens ook het geval is bij de opname van een heel orkest ! Hoe komt dit ? Wel, omdat dit nog geen electrische opnamen waren en men nog geen microfoon kende !

Slimme rakkers hebben voor zichzelf al de vraag gesteld waar er ontelbare platen van eenzelfde aria bestaan, moet dan de zanger voor elke plaat opnieuw zingen ?

Nee, natuurlijk niet. Hij zingt, en het orkest speelt, maar één keer. Van de plaat, die men daarvan maakt (een wasplaat) maakt men een metalen « negatief ». Een schijf waar de groeven dus in reliëf opliggen. Van dit negatief giet men vervolgens zoveel platen als men maar wil. Deze afgietsels zijn, naargelang de kwaliteit en de kostprijs van de plaat, in beter of slechter materiaal : in kunsthars, eboniet, galaliet. Tegenwoordig zelfs in bakeliet en plastiek ! Is het je nu duidelijk, **KAPITEIN BLIKSEMFLITS** uit **Stekene** ?

VAN FONOGRAAF NAAR TELEFOON...

De telefoon staat in nauw verband met de fonograaf. Hier gaat het ook om een systeem van klankgolven te kunnen opnemen. Dit gebeurt eveneens door een trilvlies. Deze trillingen worden vervolgens langs een draad verder geleid en aan het eind van de draad weer opgenomen door een ander trilvlies, dat de golf weer hoorbaar maakt. Eigenlijk niet ingewikkeld, hé ? Het eeuwige ei van Columbus ! Wel hebben we nu van die draaischijven en telefoongesprekken zonder menselijke tussenkomst van het plaatselijk telefoonkantoor. Een geweldig mechanisme ! Ja, de werking hiervan is zo ingenieus, maar tevens ook zo ingewikkeld, dat het onbegonnen werk is, dat hier in enkele woorden uit te leggen, **ROODBORSTJE** uit **Koksijde** !

OVER STOF GESPROKEN !...

Ligt er stof op mijn werktafel ? Ik vermoed van wel, want Snuffel is op vacantie ! Maar **STERKE BUFFEL** uit **Ganshoren** vraagt mij dat eigenlijk niet ! Hij vraagt alleen : wat is stof ? Een kurieus iets !... Men vaagt het weg en een half uur later is het er al weer ! Is het een boze geest, die het er strooit om onze huismoeders te tergen en de handelsreizigers in stofzuigers hun brood te laten verdienen ? ? Eén ding is zeker : onze Lieve Heer schiep het stof ter bestrijding der luiheid ! Als men het laatste vertrek heeft afgestoft, kan men opnieuw met het eerste beginnen en zo is er altijd werk !...

Dit stof, rakkers, vindt zijn oorsprong in de sleet der dingen. Kleine « stof »-deeltjes raken los en blijven in de lucht zweven. Ze worden met de luchtstroom van hier naar daar gedreven. Komt de lucht weer tot rust (bij voorbeeld in een kamer die men zelden betreedt), dan zijgen zij weer netjes neer. Zo vindt men daar dan een hele laag stof ! Onze huismoeders houden zich daar hardnekkig mee bezig. Ze gaan dat stof verzamelen, nemen het op, waarna het zich weer in de lucht mengt en daarmee weer zijn blijde intocht doet !

UIT DE GERMAANSE MYTHOLOGIE OF GODENLEER

Het Walhalla, **DE VALK** uit **Oostende**, was volgens de Germaanse godenleer, de hemel, de verblijfplaats van goden en helden en van hen, die sneuvelden in de krijg. Zoiets dus als de Olympos, die voor de Grieken de verblijfplaats der Goden was. Het Walhalla is echter veel strenger opgevat, met meer Noordenwind, meer snorrebaarden en veel meer wapengekletter !... De oude Gernamen waren veel strijdlustiger.

WAT PENDELEN BETREFT...

Blijft tenslotte de veel omstreden kwestie van het « pendelen » ! Er zijn lieden, die er meelijdend de schouders voor ophalen, **FRANK** uit **Merksem**, terwijl anderen er enthousiast in « geloven ». Feit is, dat er door pendelaars verschillende merkwaardige resultaten werden behaald wat betreft het opsporen van verloren voorwerpen of personen. Hoe zulks mogelijk is ? Er worden allerlei veronderstellingen gemaakt.

Sommige personen zouden speciaal gevoelig zijn voor bepaalde trillingen, die uitgaan van de dingen. Zij vangen deze dan op, ongeveer zoals een radiotoestel. Om ze nog beter te kunnen vangen, maken zij daarbij dan gebruik van een soort antenne, die wij hier « pendel » of « wichelroede » noemen. Een pendel is tenslotte niets anders dan een gewichtje-aan-een-draad dat men rustig aan zijn vinger hangen laat. Ook boven foto's, landkaarten, enz... zou men door deze pendel, weer geheimzinnige trillingen opvangen...

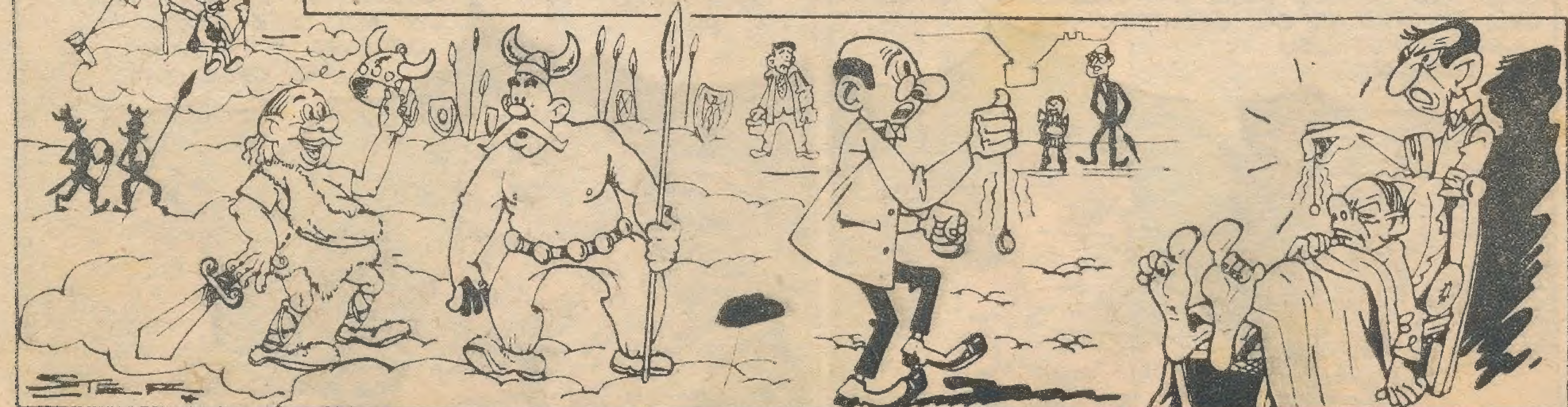
Hoe alles juist werkt, heeft nog niemand met zekerheid kunnen verklaren.

Of iedereen het ook leren kan ? Dat geloof ik niet, hoewel er mensen zijn, die het beweren. Ik zal het echter nooit kunnen... want nooit zal ik tijd hebben om het te leren ! Onze rakkers staan daar steeds klaar met andere vraagjes... en ook... Sjarel de Zetter, — die mijn papiertje wil.

Tot volgende week, rakkers, en

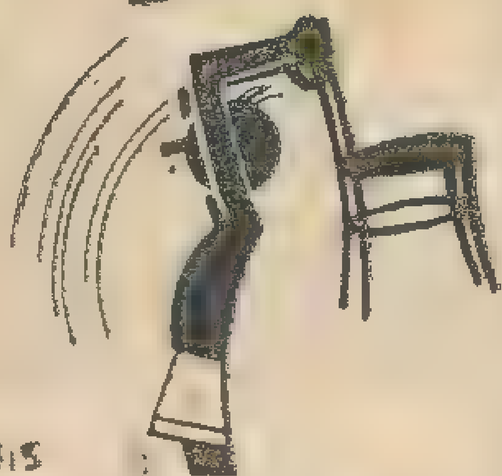
MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN ! ! !

Je trouwe, SNUFFELTJE

HUP ROBBEDOES

DE REGELS DER KUNST

515 GESTREKTE ARMEN OMHOOG EN NAAR ACHTER OMBUIGEN; DAARBIJ STOEL VASTHOUDEN. STOEL BIJ LEUNING VASTGRIJPEN, OPTILLEN EN ACHTER DE RUG BRENGEN. ARMEN LATEN VOORBUIGEN, TERUG EN NEERZETTEN

535 BUIGING, STREKKEN VAN DE ROMP, BEEN OP DE TAFEL. RECHTER (linker) BEEN OP TAFEL, HANDEN IN DE NEK, ROMP BUIGEN EN WEER RECHTKOMEN.

— Vier methoden voor het doorgeven van de aflossingsstok, lijkt ons wat veel ! merkten sommigen van de jongens op. Waarom houden we ons niet liever aan de beste ?

— Omdat alles afhangt van de aard der wedstrijden. Voor een aflossings-wedstrijd over langere afstanden is het doorgeven niet zo van overwegend belang. De afgeloste is dan erg moe en als het doorgeven dan normaal gebeurt, is het al welletjes. In dit geval zijn de twee eerste methoden uitstekend. Toch veroorzaakt de tweede methode een zekere verstramming van de borst, zodat de aflosser niet zo soepel kan starten.

» Als het om korte snelheidswedstrijden gaat, moeten we erg opletten met het doorgeven. Dan komt het er vooral op aan, geen onderdeel van een seconde te verliezen. Daarom zijn bij dergelijke wedstrijden de derde en de vierde methode aan te bevelen. De afgeloste loper moet dan een laatste krachtsinspanning doen om de aflosser in te halen en de stok aan te geven. Bovendien is het aangeven zelf dan veel vlotter en de aflosser kan dadelijk het hoogste tempo bereiken.

» Maar nu genoeg gepraat. Met redevoeringen alleen komen we er nooit. Ga liever mee naar de baan. Een paar oefenwedstrijden zullen meer aarde aan de dijk brengen dan boekdelen theorie. De eerste proefwedstrijd is niet erg veelbelovend. De ene aflosser start te laat en wordt ingehaald en zelfs voorbijgestoken door de afgeloste. De andere vertrekt te vroeg, zodat de afgeloste geen gelegenheid krijgt om de stok aan te geven.

» Alleen Georges en Domien hebben al dadelijk de kneep door, Georges staat startklaar op de grens van de aflossingszone, zoals voor een gewone start, maar met zijn hoofd naar de aanstormende Domien gewend. Na enkele oefeningen trekt hij enkele meter voor de aflossingszone een lijn op de baan. Als Domien ter hoogte van die lijn komt, zet hij aan door zijn twee armen krachtig vooruit te slingeren. Hij kijkt daarbij recht voor zich uit. In enkele sprongen heeft Domien hem ingehaald. Deze geeft de stok aan op het ogenblik dat zijn linkerarm op heel natuurlijke wijze vooruit komt, terwijl op hetzelfde ogenblik de rechterarm van Georges op even natuurlijke wijze achteruit slaat. Dadelijk na dit prachtig gesynchroniseerde aangeven laat Georges de stok van zijn linker- in zijn rechterhand overgaan. Zo kan hij er gerust op zijn, dat hij de stok in de gunstigste omstandigheden aan de volgende loper zal kunnen aangeven, zonder dat tijdens deze delicate operatie verwarring ontstaat.

» Intussen mindert Domien vaart. Hij zorgt er natuurlijk voor, dat hij in zijn eigen baan blijft, opdat hij de ploegen links en rechts niet zou hinderen.

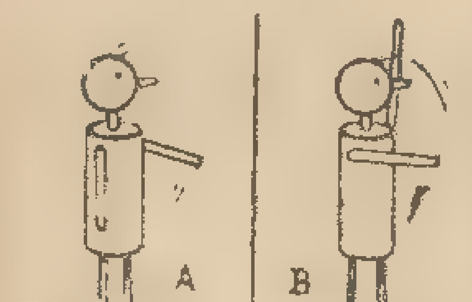
» Robbedoes is erg in de wolken over de vaardigheid van die twee rakkers.

FRANK.

525 GANZENPAS - ROND DE KAMER MARCHEREN EN GESTREKTE BENEN ZO HOOG MOGELIJK LANCEREN.

GESTREKTE ARMEN OMHOOG IN VERSCHILLENDE STANDEN. KRACHTIGE BEWEGINGEN MAKEN.

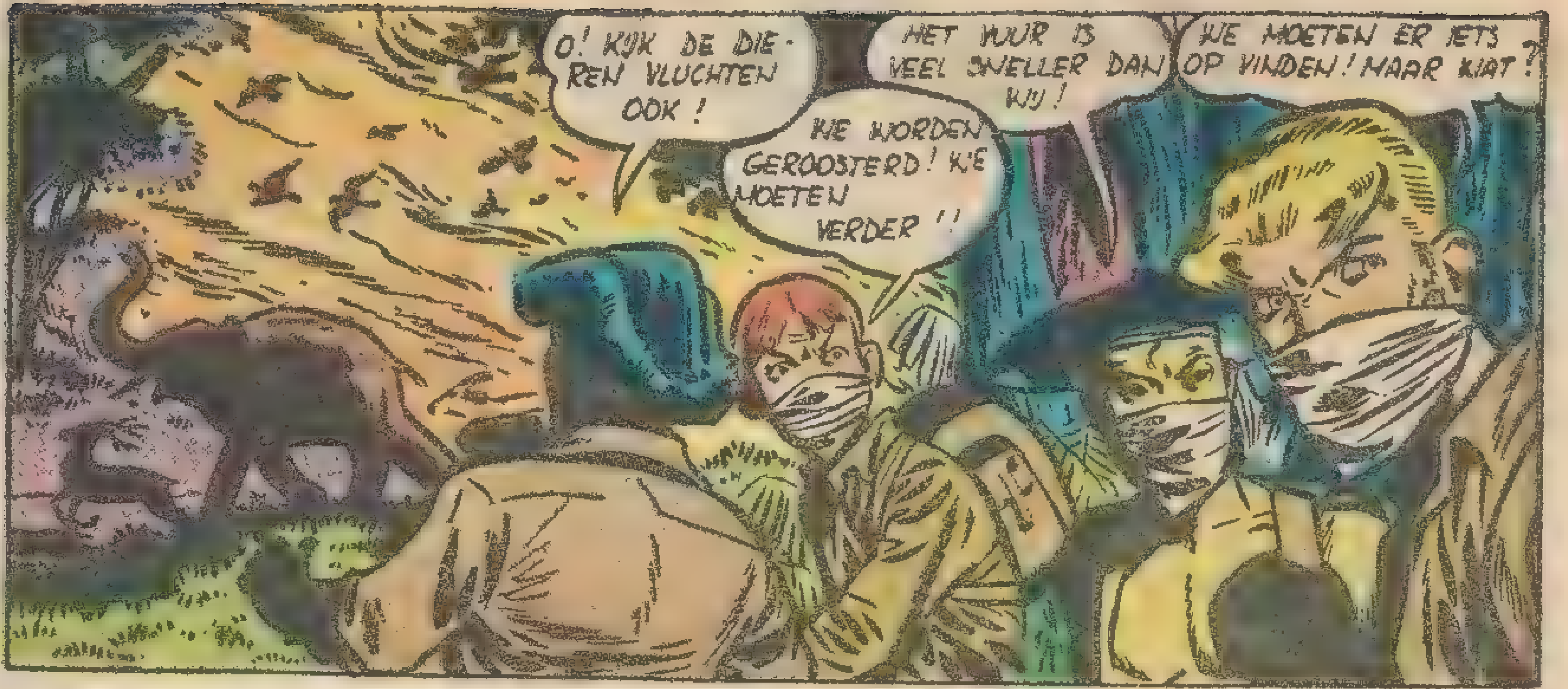

DE STOK VAN DE RECHTER- IN DE LINKERHAND LATEN OVERGAAN.

De Zwarte Draak

Onze vrienden maken gebruik van de verwarring en proberen te vluchten.

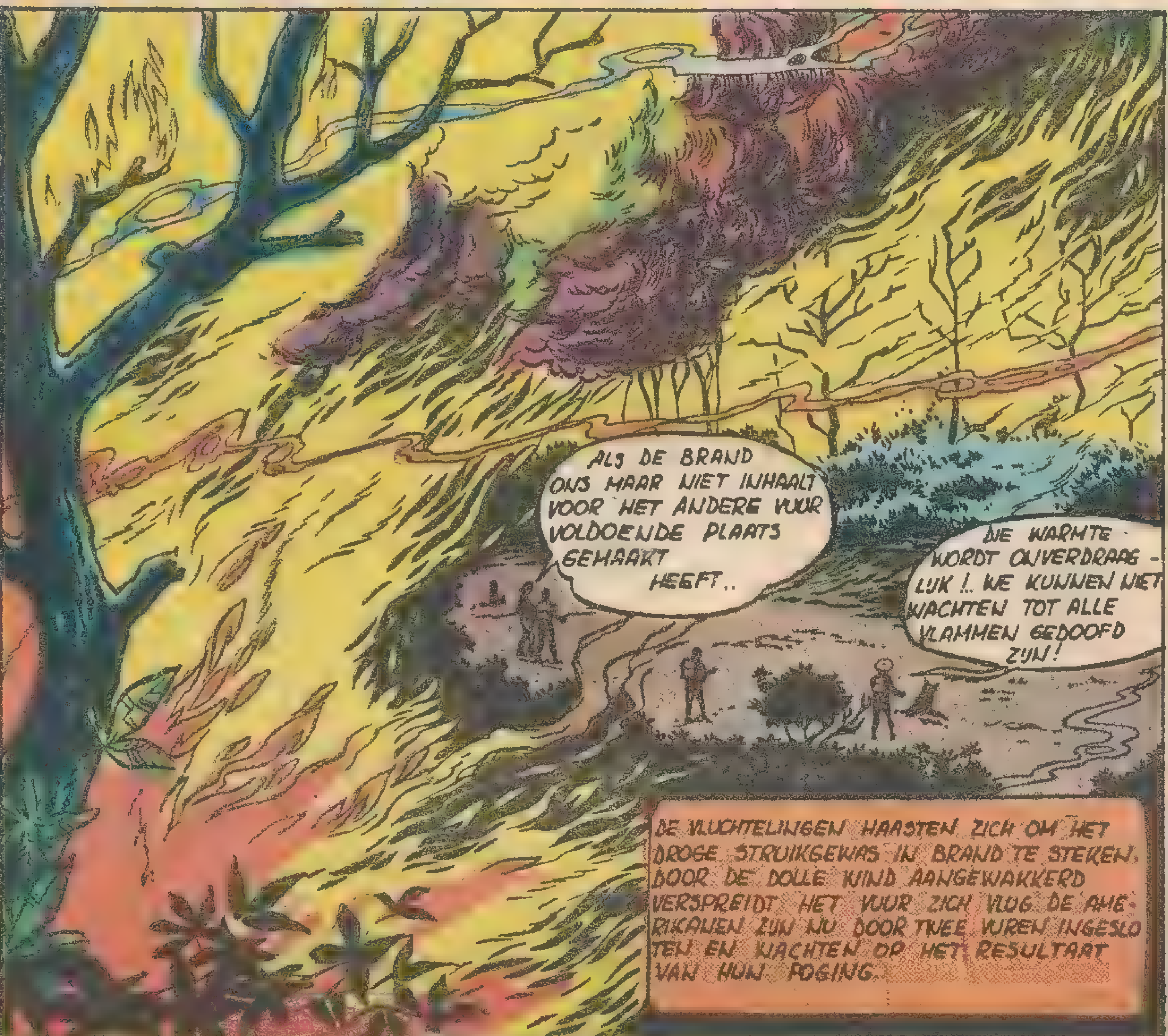

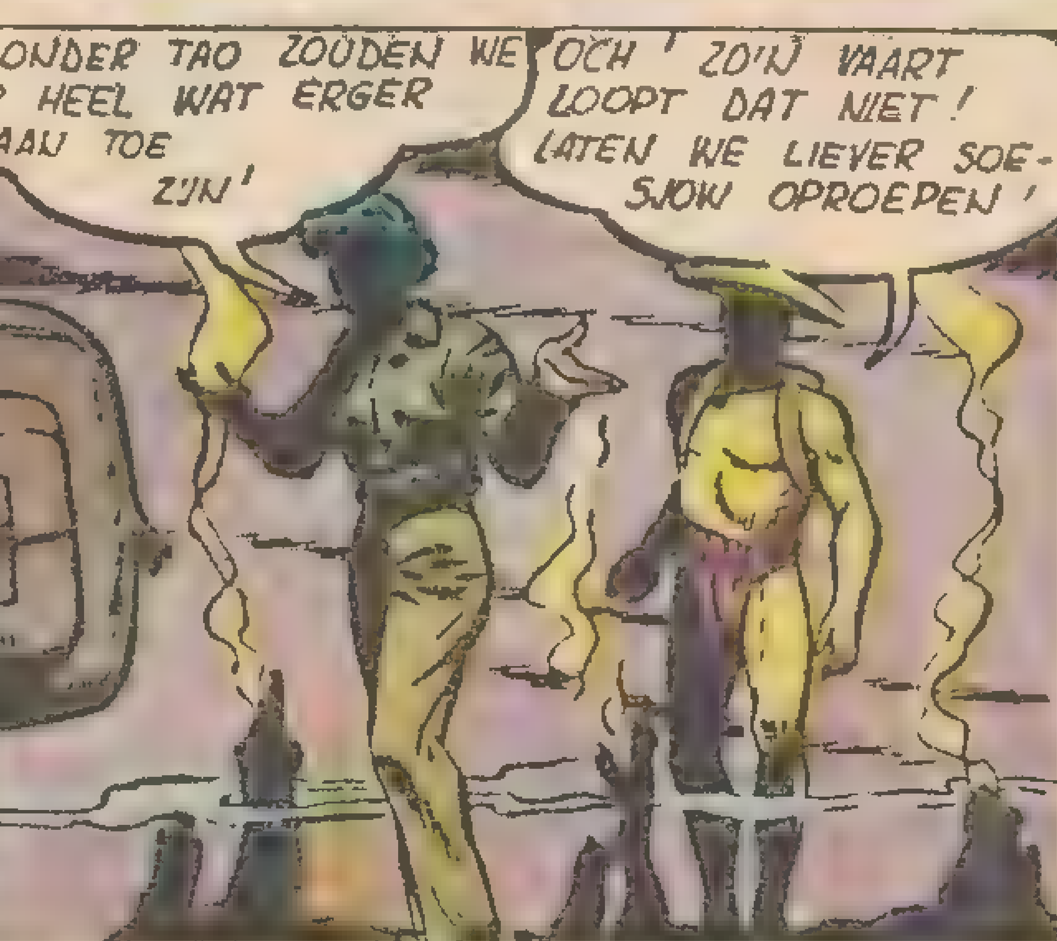

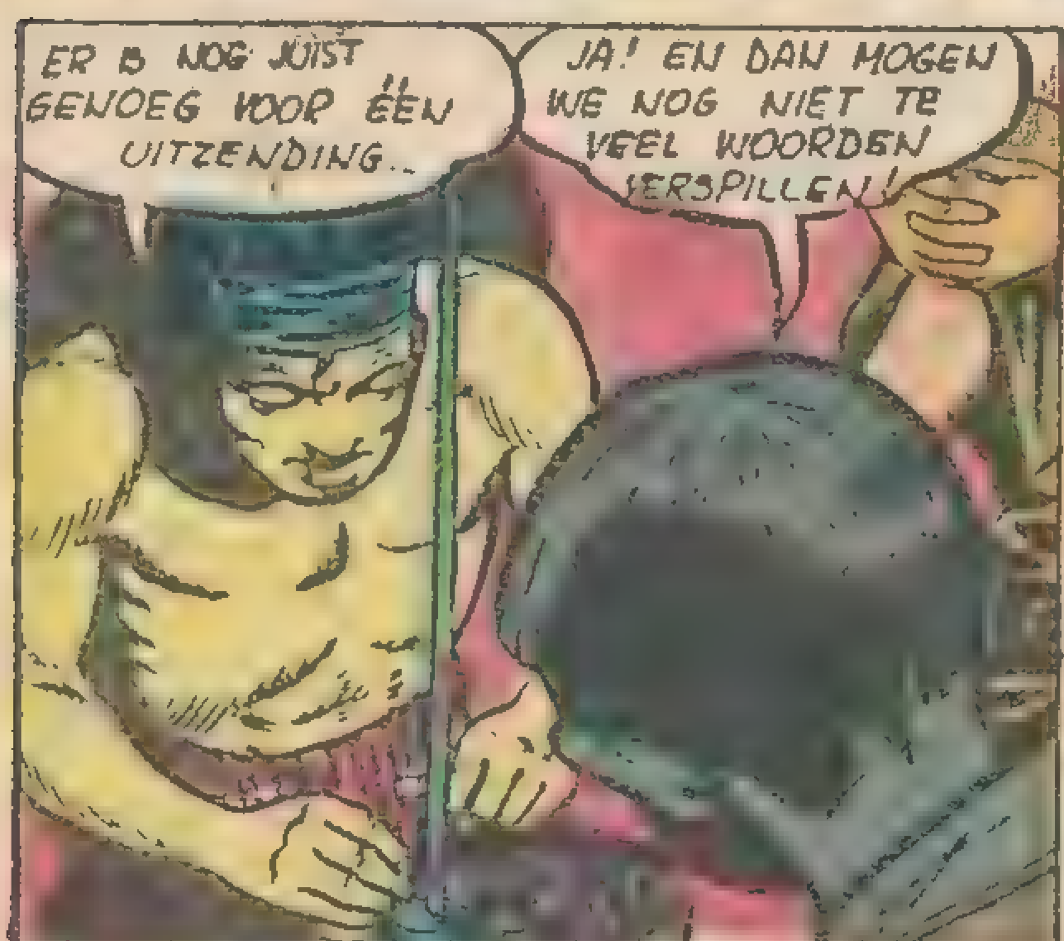

WAT EEN GLOED! DE HITTE VERBRANDT MIJN SCHOENZOLEN!
NOG EEN EINDJE SUSAN! WE ZIJN HET ERGSTE DOOR!

INDERDAAD, HET TEGENVUUR VAN ONZE VRIENDEN HEEFT DE WEG GEBAAND EN HET ACHTERVOLGENDE VUUR VINDT GEEN VOEDSEL MEER DE BRAND DOOFT LANGZAAM UIT..
DAAR ZIJN WE MOOI AAN ONTSNAPT!
WAT EEN VERWOESTING IK VRAAG ME AF WAT ER VAN DE MOI'S OVERBLIJFT.
DIE ZIJN WAARSCHIJNLIJK TOT DE LAATSTE MAN VERKOOLD.. OOK HO ZAL DIE VERSCHRIKKELIJKE DOOD GESTORVEN ZIJN!
WAT EEN GELUK DAT WE DE PLANNEN NOG HEBBEN!

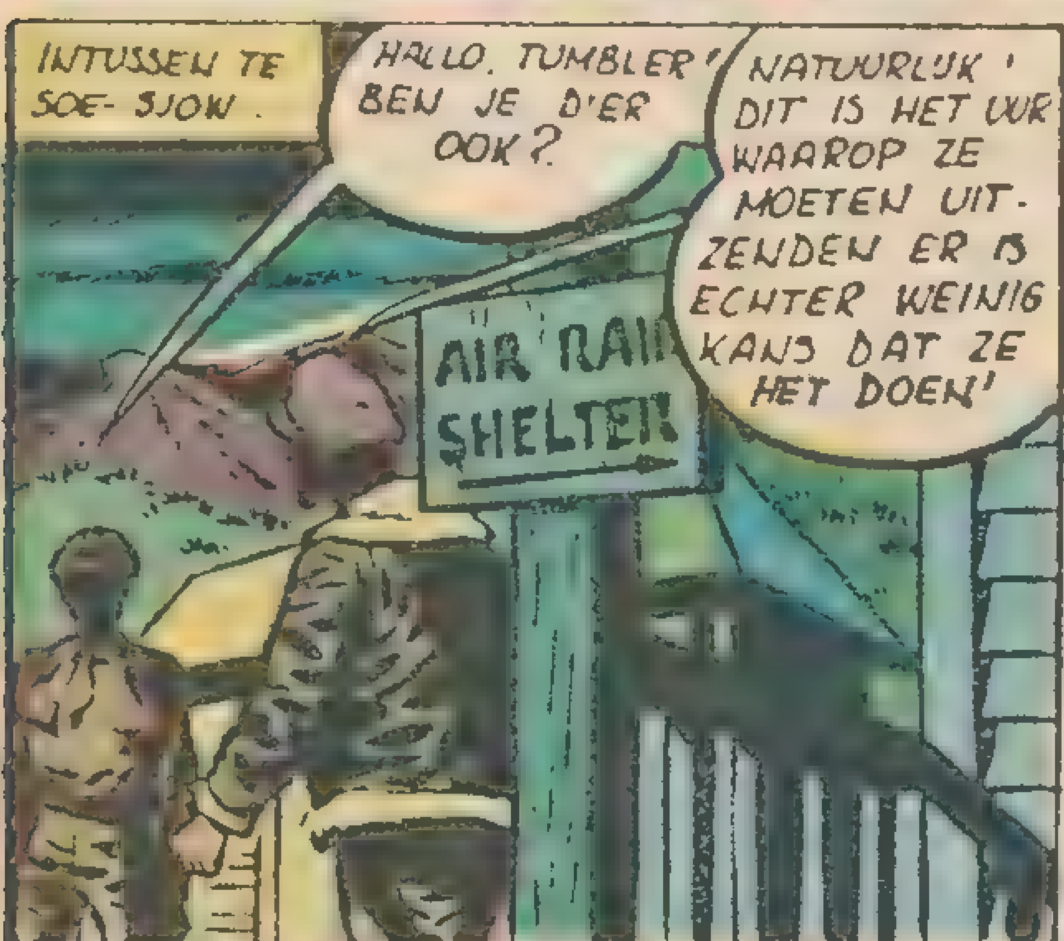

HET VUUR HEEFT ONS OOK EEN GROTE VOORSPRONG OP DE JAPPEN GEGEVEN!
ZIJN WE DOOD!

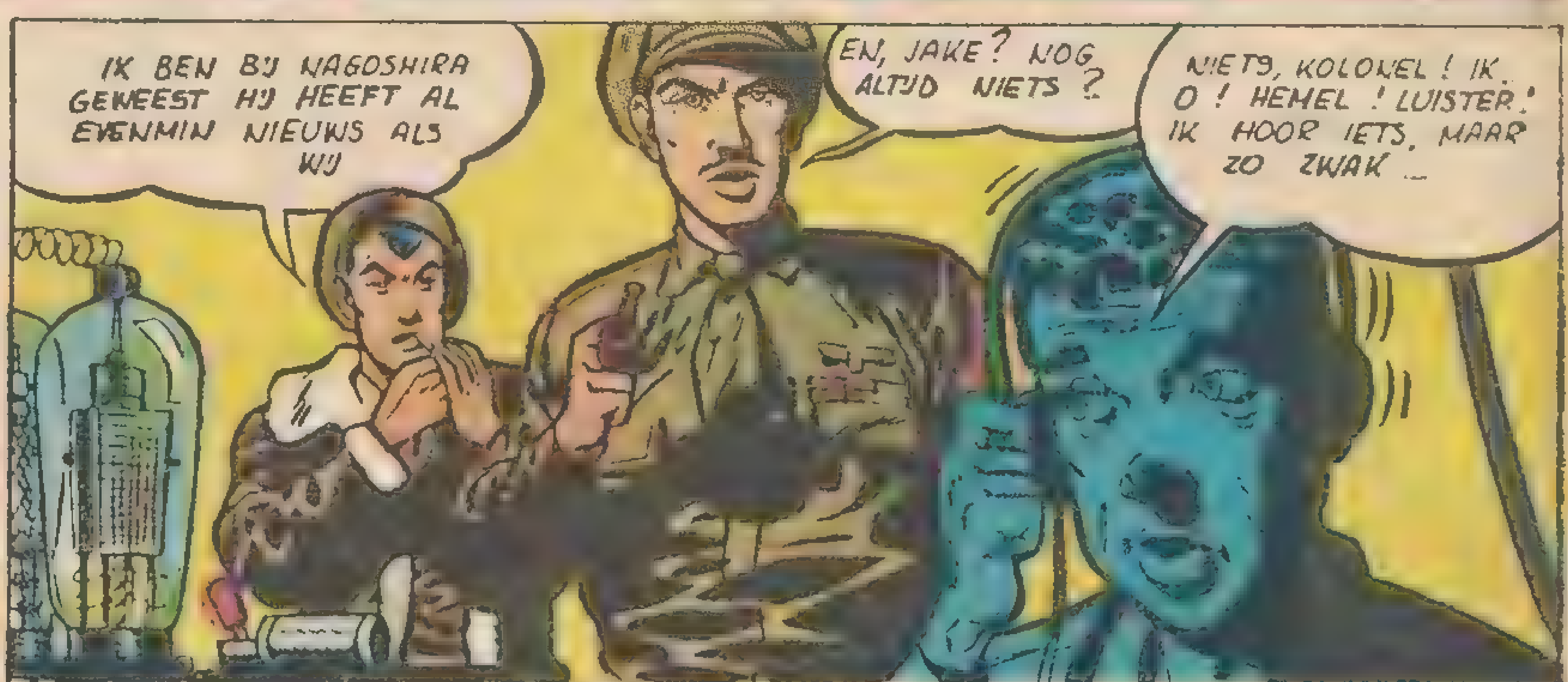

ZONDER TAO ZOUDEN WE ER HEEL WAT ERGER AAN TOE ZIJN!
OCH! ZO'N VAART LOOPT DAT NIET! LATEN WE LIEVER SOE-SJOW OPROEPEN!

ENKELE OGENBLIKKEN LATER.
DE WILDEN HEBBEN DE POST NIET ERG GESCHONDEN. NOG EEN OGENBLIKJE EN HIJ IS KLAAR!
ONGELUKKIG GENOEG IS DE BATTERIJ BIJNA LEEG!

ER IS NOG JUIST GENOEG VOOR ÉÉN UITZENDING..
JA! EN DAN MOGEN WE NOG NIET TE VEEL WOORDEN VERSPILLEN!

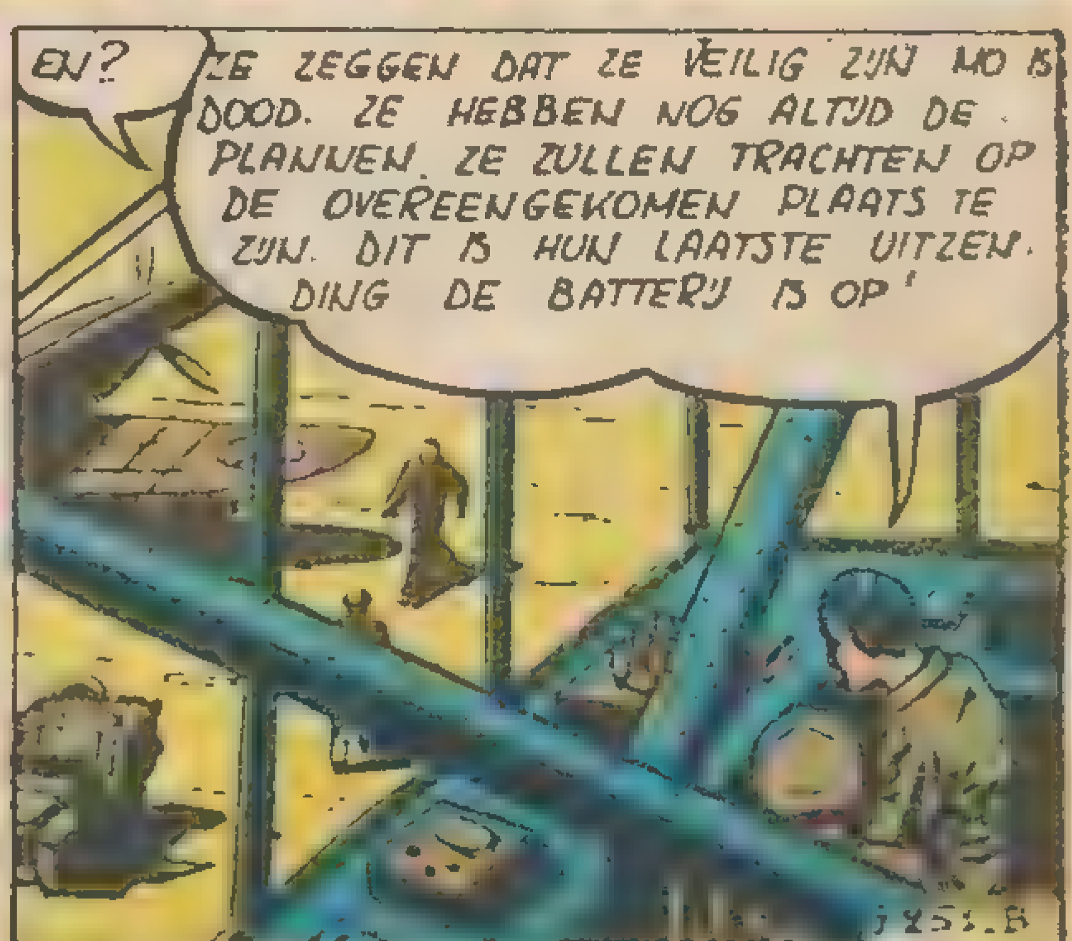

WE KONDEN MISSCHIEN WEL WACHTEN OP EEN BETERE GELEGENHEID!
NEEN! DE JONGENS TE SOE SJOW ZIJN AL VEEL TE LANG ZONDER NIEUWS. ZE ZULLEN DENKEN DAT WE DOOD ZIJN EN DE ONDERZEEËR, DIE ONS MOET OPPIKKEN ZAL NIET KOMEN!
JA WE MOETEN DE JONGENS GERUSTSTELLEN!

INTUSSEN TE SOE-SJOW.
HALLO, TUMBLER! BEN JE D'ER OOK?
NATUURLIJK! DIT IS HET UUR WAAROP ZE MOETEN UITZENDEN ER IS ECHTER WEINIG KANS DAT ZE HET DOEN!
AIR RAID SHELTER

IK BEN BIJ NAGOSHIRA GEWEEST HIJ HEEFT AL EVENMIN NIEUWS ALS WIJ
EN, JAKE? NOG ALTIJD NIETS?
NIETS, KOLONEL! IK. O! HEMEL! LUISTER! IK HOOR IETS, MAAR ZO ZWAK...

DROMMELS! ZIJ ZIJN HET! IK HOOR HEN BIJNA NIET
GOD ZIJ GEDANKT ZE ZIJN NIET DOOD!
TRACHT TE VERSTERKEN EN ANTWOORD VLUG!!

YIPEE! ZE ANTWOORDEN!
VLUG MAAR! EN VERGEET NIET TE ZEGGEN, DAT WE DE PLANNEN HEBBEN!

EN?
ZE ZEGGEN DAT ZE VEILIG ZIJN HO IS DOOD. ZE HEBBEN NOG ALTIJD DE PLANNEN. ZE ZULLEN TRACHTEN OP DE OVEREENGEKOMEN PLAATS TE ZIJN. DIT IS HUN LAATSTE UITZENDING DE BATTERIJ IS OP!

zalm die met de lift omhoog gaat

ZALMEN zijn trekvissen, die van het zoute water van de oceaan tegen de stroom in, de bruisende bergstromen optrekken.

Ze reizen echter niet voor hun plezier, maar in dienst van de voortplanting. Als ze niet van zee naar bergstroom zouden trekken en weer van de bergstromen naar zee, zou er spoedig geen zalm meer zijn.

Ook paling trekt. Maar die doet het omgekeerd. De volwassen paling zwemt naar zee om daar kuit te schieten en de jonge visjes zwemmen dan weer de rivieren op, terwijl de zalm juist in de oceaan tot wasdom komt om kuit te gaan schieten in zoet water.

Als de zalm de rivieren optrekt, zijn het prachtige vissen, voor wie een sprong van twee tot drie meter een peulschilletje is. Hij is daarbij zo bezeten door het doel van de tocht — het kuitschieten — dat hij het zelfs niet nodig oordeelt, nog te eten. Hij leeft dan ook van de reserves aan voedsel en levenskracht, opgedaan in de wateren van de oceaan.

Je kunt je maar moeilijk een voorstelling maken, wat een kracht het vergt, zo'n bergstroom op te zwemmen. Als je zwemmen kunt en al eens geprobeerd hebt, tegen stroom in vooruit te komen, zul je er al een beter idee van hebben. Dan zal het je niet verwonderen, dat de zalm er soms meer dan een jaar over doet om de plek te bereiken, waar hij kuit wil schieten.

Na dat kuit schieten is de vis dan ook zo uitgeput, dat hij sterft. De kleintjes, die men « potelingen » of « broed » noemt, tonen een gezonde eetlust en groeien als kool. Als ze twee jaar zijn, dalen zij af naar de Oceaan om er nog twee of drie jaar te blijven. Dan doen ook zij weer als hun voorvaderen en zwemmen opnieuw de bergstromen op.

DE WEG VERSPERD.

Jaren, nee, eeuwen lang is het op die manier gegaan en alles ging best. De weg van zee naar de bergen was moeilijk, maar lag open. Stroomversnellingen en rotsen van twee, drie meter waren geen ernstige hinderpalen. Dergelijke moeilijkheden kon de zalm niet afschrikken.

Maar op een goeie dag is de weg versperd en nog wel in naam van de vooruitgang! De mensen legden reuze-dammen door de rivieren en daardoor was voor de zalm de weg naar de broedplaatsen afgesneden. Gevolg was natuurlijk, dat er op de stromen spoedig geen zalm meer zat.

Toen begreep de mens, dat hij er wat op vinden moest, wilde hij blijven genieten van het rose, lekkere zalmvlees. De vis moest geholpen worden. Maar hoe ?...

De vissen sprongen laten nemen van 20 meter ?... Nee, dat ging toch niet ! Het verschil tussen drie en... twintig meter is wel wat groot ! En een hoge, steile muur in het water is geen rotsblok, dat je in etappes kunt bestijgen. Trouwens, de val van het water zou de vis verpletteren.

Toen vond de mens de « visladder » of « vistrap » uit.

Dat is een gemetselde waterloop, die slechts langzaam stijgt en waarin het water niet zo woest bruist, dank zij de aanleg in zig-zag vorm. Daarlangs kon nu de steile damwand ontweken worden, terwijl ook het gewicht van het neerstortende water de vis niet meer kon verpletteren. Dus daarlangs kon de zalm naar boven.

De langste vistrap, die op die manier is gebouwd, werd in 1944 in de Gave bij Pau aangelegd. De gang ligt naast de dam van Baigts en is 80 meter lang. Daar dit een hele afstand is en het tegen een dergelijke stroom opzwemmen nog een heel zwaar karwei is, zijn er op bepaalde afstanden rustvakken aangelegd, waarin de zalm wat bekomen kan van de vermoeienis. Als hij wat uitgeblazen heeft, kan hij met nieuwe moed verder.

Deze vistrap kan echter niet bij alle stuwdammen worden aangebracht. Practisch is ze slechts mogelijk bij dammen, die niet hoger zijn dan twintig meter. Vooral in Amerika zijn de stuwdammen echter veel hoger, zodat er nog wat anders op gevonden moest worden.

Natuurlijk vond de mens er wat anders op en bouwde de « vislift ».

Dit bizonder soort lift werd in 1931 voor het eerst aangebracht en wel bij de stuwdam van Kembs aan de Rijn. Men lokt de vis in een vak aan de voet van de stuwdam, waar het water kookt en bruist en dat daarom een bizondere aantrekkingskracht op de zalm uitoefent. Vandaar ook, dat in het bassin het water kunstmatig in woelende beweging gehouden wordt. Is er op een gegeven ogenblik genoeg vis in het bassin, zo wordt door de druk van het gewicht aan vis automatisch de vergaarbak tot lift omgetoverd en gaat heel de boel de hoogte in. Boven de stuwdam wordt dan de buit weer gelost in het vrije water. Rustig kan de zalm dan zijn weg naar de bergen weer vervolgen.

IN TANKAUTO'S.

In Amerika vond men ook de lift geen oplossing voor alle gevallen. Trouwens, daar zijn de stuwdammen nog van veel reusachtiger afmetingen en voldoen trappen en liften niet. Hoe moesten de ingenieurs daar het transportprobleem oplossen ?

Naar geld werd niet gekeken. Klei-

en per vrachtauto reist

nere stuwdammen die ervoor in aanmerking kwamen, kregen hun vistrap. Dit grapje kwam de eigenaars op 7 millioen dollar te staan, wat ongeveer 350 millioen Belgische frank is of een 30 millioen guldens ! Maar als altijd : de kost gaat voor de baat uit. Een enkele van die vistrappen ziet jaarlijks een 250.000 « chinook »-zalmen passeren. Het is dus geen weggegooid geld.

Behalve zalm zijn er in Amerika ook forellen, die de stromen opzwemmen en die niet sterven na het kuitschieten. Deze laatste vissen gaan netjes terug naar zee om na enkele jaren nog eens terug te komen. Zo moet in Amerika het afzwemmen van de rivieren evengoed geregeld worden als het opzwemmen. En gezien de kolossale hoogte van de Amerikaanse stuwdammen, kan een vistrap niet altijd oplossing brengen.

Daarom hebben de Yankees een transportbedrijf gesticht, dat de vissen per vrachtwagen hogerop brengt.

Dit gebeurde voor het eerst in 1939 bij de stuwdam van Rock Island, niet ver van de Grote Stroom.

Aan de voet van de stuwdam bouwden ze een bassin, waarin door een vernuftig pompsysteem het water in ziedende beweging gehouden werd.

Wat gebeurt er nu ?

1) De vis wordt aangetrokken door dat geweld en zwemt het bassin in.

2) Van het bassin voert een soort vistrap een eind omhoog.

3) Op die manier gaat het naar een tweede bassin, waarin een rubber mat ligt, die kan worden opgehaald, zodat men de zalm en forel kan tellen.

4) Van dit bassin gaat het weer naar een ander, waar men door middel van een beun de verschillende vissoorten kan sorteren. In dit bassin bevindt zich ook de kooi van de lift met een inhoud van twee kubieke meter. Is die vol, dan gaat het vrachtje omhoog.

5) Boven gaat de inhoud van de lift in een tankwagen. Deze wagens zijn speciaal voor visvervoer gebouwd en kunnen 25 « chinook »-zalmen of 300 forellen bevatten.

6) Op die manier gaat het dan per auto naar een uitgezocht viswater.

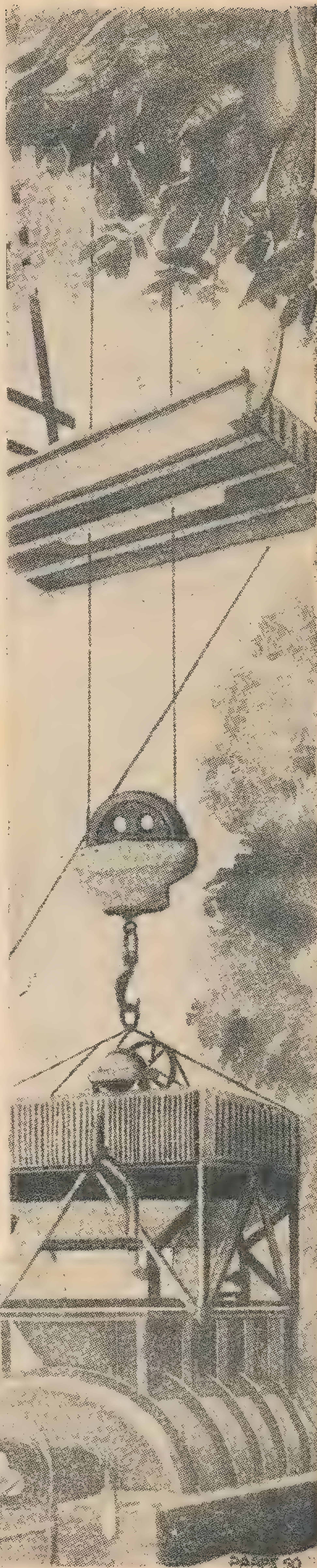
7) Zalm en forel worden weer uitgezet om de beesten er kuit te laten schieten.

Sommige Amerikaanse rivieren zijn zo zalmrijk, dat er tijdens de trektijd van de vis dag en nacht met de wagens gereden moet worden. Onafgebroken wordt de vis van beneden de dam door chauffeurs naar boven gebracht naar de broedplaats. Acht auto's van 4.000 liter elk vervoeren op die manier de vis van de stuwdam van Rock Island over 'n afstand van 65 Km.

DE ZALMVISSERIJ IS EEN ECHTE INDUSTRIE.

Uit bovenstaande cijfers hebben jullie natuurlijk al afgeleid, dat vissen op zalm in Amerika niet alleen een sport is, maar een echte industrie. De vissers trekken er dan ook met hele flottieljes op uit en die vangen weer voor rekening van de grote visconservenfabrieken. Alles gebeurt daar op reusachtige schaal. Vandaar ook, dat er zo'n geweldige kapitalen kunnen gestoken worden in het uitvoeren van maatregelen, die de zalm moeten beschermen. Dat beloopt in de millioenen dollars. Daarom bezitten de meeste stuwdammen, zowel aan de kust van de Stille als van de Atlantische Oceaan vistrappen, liften of vrachtwagenvervoer.

P. P.

DOUGLAS DC3 en familie !

In deze bijdrage trachten we een overzicht te geven van de verschillende versies en ontwikkelingen van de befaamde Douglas DC-3 of Dakota. Het toestel is zowat overal ter wereld in dienst, o.a. bij K. L. M. en Sabena Eerst kwam de DC-1, waarvan er maar één gebouwd werd. Daarna, en hieruit ontwikkeld, volgde de DC-2, plaats biedende aan 14 passagiers. Hieruit ontwikkelde men de DST (met 14 slaapplaatsen)en de DC-3 met 21 zitplaatsen, beiden met Wright 1820 motoren. Uit DC-2 en DC-3 ontwikkelde men de legerversies C-39 (met cargo laaddeur en inrichting voor vervoer van vracht) en C142 (met speciaal luxe-interieur). Alleen uit DC-2 ontwikkelde men de C-32 (legernaam voor passagiers DC-2), de C-33 (cargodeur en versterkte cabinebodem) en C-34 (met luxe-interieur).

Uit de DC-3 alleen ontwikkelde men een zeer grote reeks verschillende modellen, en wel :

C-41 : voor-oorlogse DC-3, onveranderd.
C-41A : interieur met « draaistoelen » en P & W 1830 motoren.
Skytrain reeks. Dit is de C-47 en versies :
C-47 : versterkte vloer, grote deur, is gelijk aan Navy R4D.
C-47A : 24 volt electrische inrichting.
C-47B : Twee-traps aanjager bijgevoegd.
C-47C : Amphibie op Edo-drijvers.

C-48 : DC-3A zoals oorspronkelijk ontworpen voor United Air Lines. Bleven ongewijzigd.
C-48 : DC-3A met luxe-interier.

C-49 : 24 passagiers DC-3 met Wright 1820 motoren.
C-49A : 21 passagiers C-49.
C-49B : Zelfde als Navy R4D2. Is C-49A met inwendige veranderingen.
C-49C : Troepentransport en versterkte vloer voor cargo. Kleine deur.
C-49D : C-49 met kleine inwendige veranderingen.
C-49E tot en met C-49 H : Overgenomen van transportmaatschappijen en omgebouwd voor troepentransport.
C-49J en K : Troepentransport met Wright 1820 motoren.

C-50 : 21 passagiers, Wright 1820, deur links.
C-50A : Troepentransport, cargo-interieur, doch kleine deur.
C-50B : C-50A met kleine inwendige veranderingen.
C-50C : 21 passagiers-transport.
C-50D : Troepentransport, cargo-interieur.

C-51 : Troepentransport, deur rechts, Wright 1820 motoren.

C-52 : Troepentransport, P & W motoren, deur rechts.
C-52A : C-52 met inwendige veranderingen.
C-52B en C : Kleine veranderingen aan C-52A.

C-53 of Skytrooper-reeks :
C-53 : Troepentransport, P & W 1830 motoren, deur links.
XC-53-A : Kleppen over de ganse lengte van de vleugels ; warme lucht ijsbestrijding.
C-53B : Eerste C-53 aangepast voor gebruik in uiterst koude streken.
C-53C : Kleine inwendige veranderingen.
C-53D : Eerste C-53 met 24 volt electrische inrichting.

C-68 : DC-3A met 21 passagiers-inrichting.

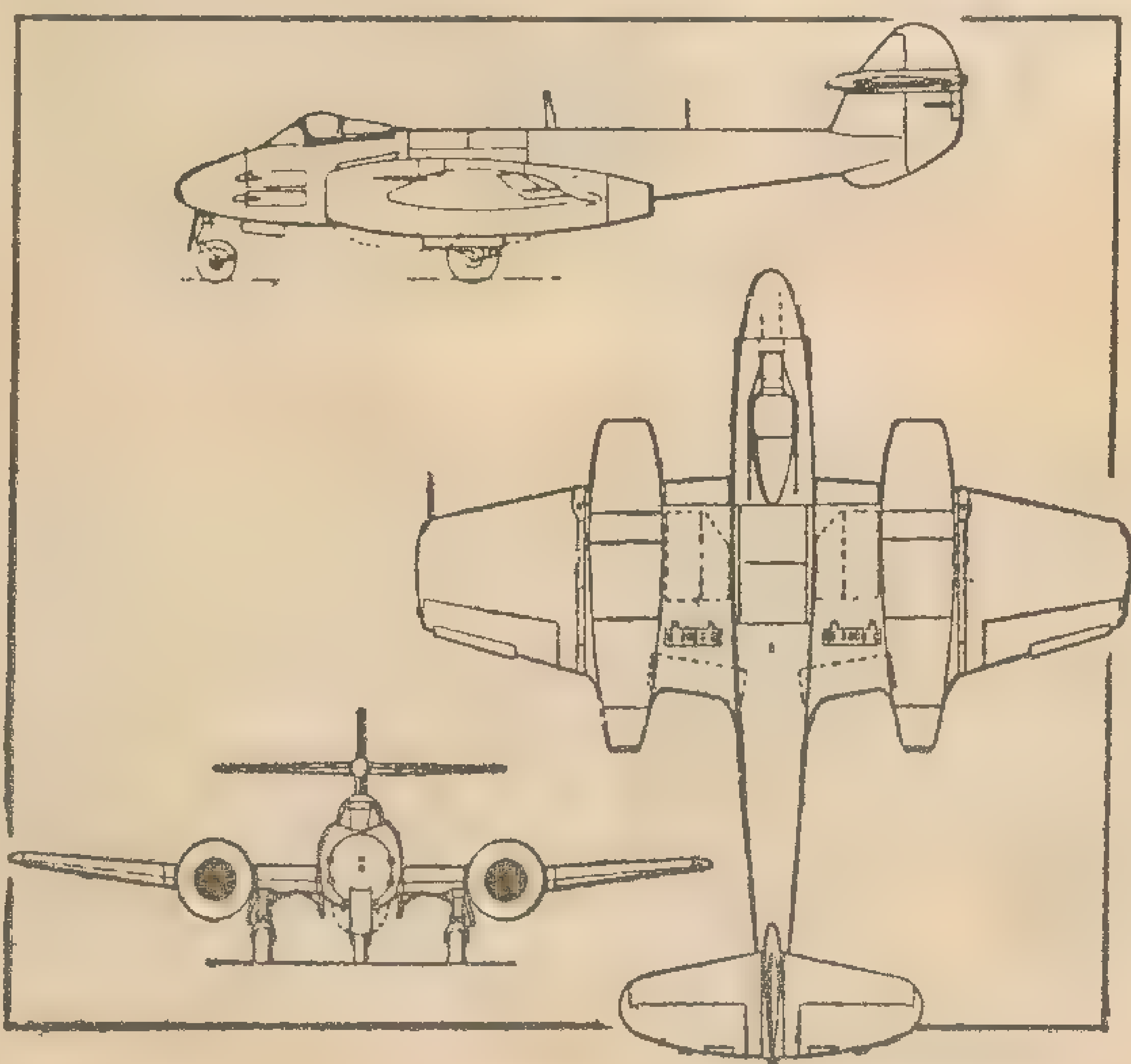
C-117A : Legerversie van DC-3A. Heromgebouwd van C-47B.

DC-3D : Door de Douglas-fabriek gegeven naam voor omgebouwde C-117A.

Tussen de DC-3 en de DC-3D vinden we nu nog de volgende burgerlijke versies :
DC-3A : Zelfde als DC-3 met P & W 1830 motoren.
DC-3B : Half zitplaatsen en half slaapgelegenheid, P & W motoren.

ONS MAATSCHETSENHOEKJE.

GLOSTER METEOR Mk.4 (Gr.-Brittanië)

Zoals we in dit overzicht kunnen merken is er dikwijls maar een zeer klein verschil tussen de verschillende versies onderling. Voor de Amerikaanse luchtmacht blijkt echter de kleinste verandering een reden om een nieuw nummer of sub-nummer toe te kennen.

Wat betreft maatschetsen, gezien het geringe verschil tussen de verschillende modellen, en ook omdat we ze niet allen bezitten, achten we het onnodig van elke versie een maatschets te gaan geven.

Tenslotte moeten we nog even de aandacht vestigen op het feit dat de zoveel gebruikte naam « DAKOTA » een Engelse benaming is voor de aanse reeks hierboven aangehaalde toestellen, in zover ze in dienst waren bij de Royal Air Force. Er zijn nog van dergelijke voorbeelden waarbij éénzelfde vliegtuig in gebruik bij de Engelse en Amerikaanse luchtmachten een verschillende naam had.

Vlieger BOB.

Vragenbus

GUY MADISON. — Voor bouwdozen en plannen van modelvliegtuigen kom je best naar Antwerpen, waar je gespecialiseerde winkels zal vinden, o.a. in de Huidevetter- en de Eigenstraat.

PUSSI-DILBEEK. — Om tot de opleiding van militair vliegtuigbestuurder toegelaten te worden, moet je : 1) 18 jaar zijn ; 2) Slagen in het toegangsexamen ; 3) Lichamelijk geschikt zijn ; 4) Eenmaal aangenomen, een dienstverbintenis bij de Militaire Luchtmacht tekenen. - Het onder de letters OO-ABU geregistreerde toestel is een Auster Arrow, toebehorend aan de Nationale Luchtvaart Club van Brussel.

L. HENNION - KORTRIJK. — Om lid te worden van de Robbedoes Vlieg Club, stuur je aan Bob (Ommeganckstraat 21, Antwerpen) de volgende gegevens : Naam, voornaam, volledig adres, geboorteplaats en -datum. Tevens kies je een schuilnaam en laat ons die ook weten. Hierbij voeg je 15. fr. in postzegels voor lidkaart en kenteken. Verlang je voorlopig alleen je lidkaart, dan is 2,50 fr. voldoende.

KALLY 2181. — Het ligt natuurlijk niet in onze bedoeling te beweren dat onze artikels over een Luchtvaartverzameling, een volledige handleiding over het verzamelen van luchtvaart-documentatie zouden zijn. De bedoeling is slechts belangstellende lezers enkele aanwijzingen te geven hoe ze het aanleggen van zulke verzameling het best aanpakken. Heb je echter moeilijkheden, die onze artikels niet behandelen, dan mag je ons natuurlijk steeds bijkomende inlichtingen vragen. In zoverre dit mogelijk is zullen we je graag helpen. Je voorstel over een « Centrale R. V. C.-Documentatie » is niet slecht, en we hebben vroeger dergelijk voorstel al onderzocht. Het is echter gebleken, dat zoiets voorlopig nog niet uitvoerbaar is. Aan de « Vragenbus » heb je echter toch al een goede documentatiebron, waaruit je naar hartelust kunt putten.

TER VERBETERING

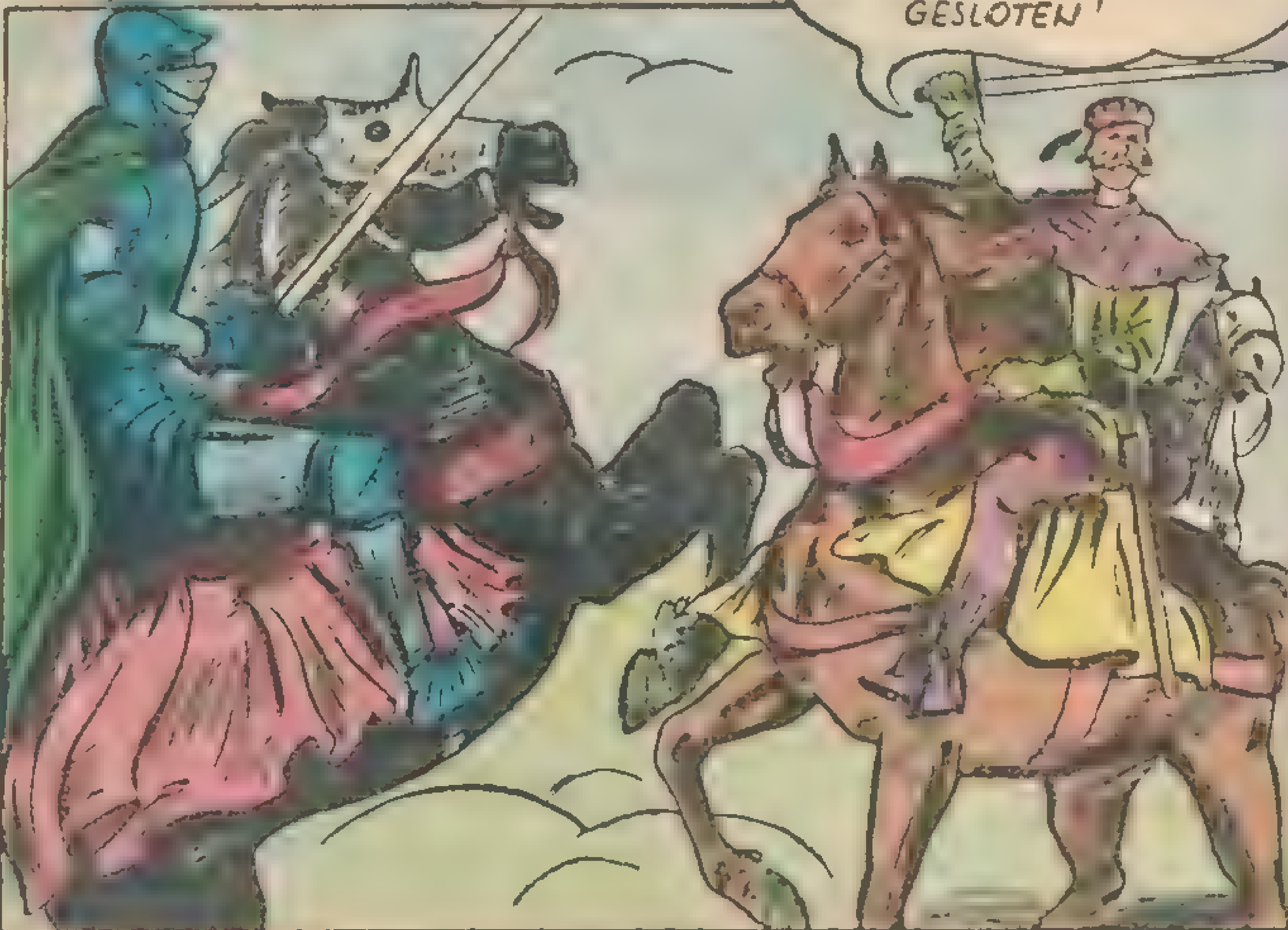
Het verslag over de in Juni gehouden Luchtvaartsalon, verscheen onder het opschrift: « Het ZESDE Belgische Luchtvaartsalon ». Ook in de tekst wordt gemag gemaakt van « het VIde Salon ». Dit moet natuurlijk zijn « Het VIERDE Salon » (IVe salon). De meeste lezers zullen dit al wel voor zichzelf verbeterd hebben.

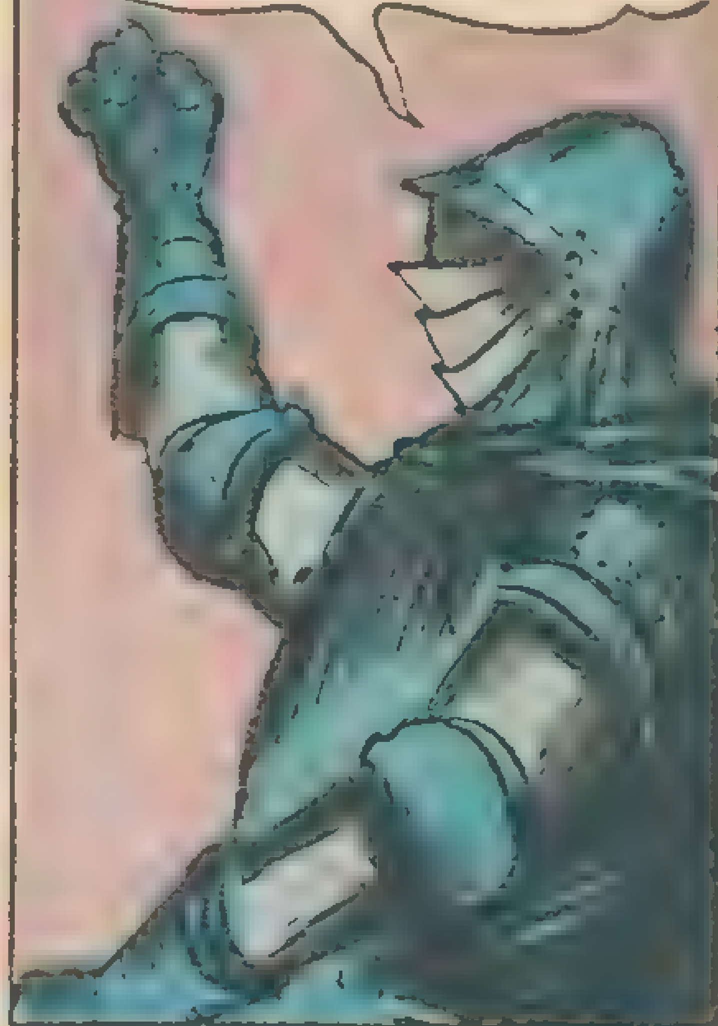
BELANGRIJKE MEDEDELING

Van de gunstig bekende Technische Scholen van de Aalmoezeniers van de Arbeid, Londenstraat, Antwerpen, ontvingen we volgend bericht dat zeker veel van onze lezers zal interesseren : Voor de eerste maal vangt in September de specialisatiecursus « Vliegtuigtechniek » aan in de Avondschool der Londenstraat. Hij werd toevertrouwd aan dhr Ir J. Kerckx, de bekende houder der rubriek over vliegtuigtechniek in het maandblad der school « Straling ». Voor nadere inlichtingen, inschrijvingen, enz. wende men zich rechtstreeks tot het bestuur der school.

De
Leeuw van Vlaanderen
naar het beroemde werk van H. CONSCIENCE

Platen van Wik
Scenario van P. DURBIN

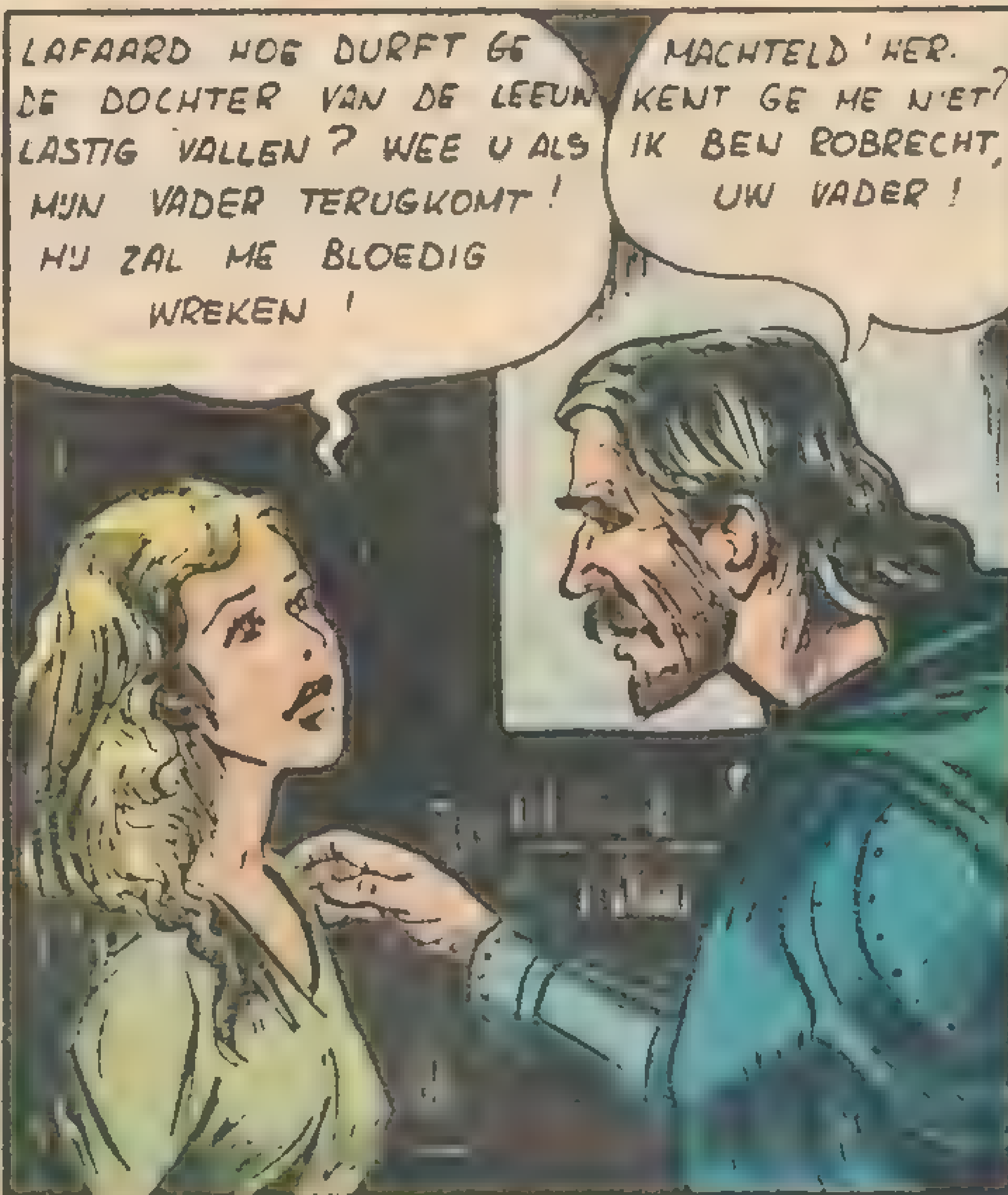

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen.) - De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan : Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 21 September tot einde December

VOOR NEDERLAND : Fl. 3.75.

VOOR BELGIE : Fr. 60.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21 Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.
Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen, worden als knolletjes beschouwd.
Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk ». Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».
Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.
Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.
Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.
Art 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

Kwabbernoot zwoegt met een hoogopgestapelde kruiwagen het hek van onze knollentuin binnen. Je weet niet, wat het hardste piept : het kruiwagenrad of de borst van onze kale Kwabber. Maar ja, zo'n vracht ook en in zo'n hitte !...

Als beloning mag Piet dan aanwijzen, welke knolletjes hij het liefst geplant wil zien. Zittend op de rand van zijn kruiwagen wijst hij naar een knol van kolossaal formaat :

— Eerst de zwaarste hier ! Van **RI-RANK** uit **O. L. Vrouw-Lombeek.**

Renaat heeft de woorden van Snuffel ter harte genomen en is zich ook op proza gaan toeleggen. Hij wrochtte een daverende knol, die op zich al een hele knollentuin zou vullen. Dat gaat natuurlijk niet en daarom beslist Snuffel, er één vierde deel van te planten. De oefening is niet vergeefs geweest, Renaat. Je bent op de goede weg.

MET DE TRAM

Ik stap langs de smalle bosweg en ik haast me niet. Ik heb immers nog tijd genoeg voor de tram van half zeven. Het belooft een mooie dag te worden. De zon dringt reeds door de nevel en glinstert in de dauwdruppels op het lover van de bosjes, de lange korenhalmen en het verse gras. De vogeltjes zijn ontwaakt en hun liedjes klinken heerlijk in de frisse morgenlucht. Een leeuwerik stijgt jubelend uit het rijpend koren. Wat verder roept een vroege boer mij goeie morgen toe, terwijl achter mij de doffe holle stap van een paar koeien klinkt, begeleid door enkele « Arrêh Vos ! En Blaâr ! »'s van de man, die hen naar de wei drijft.

Aan de tramhalte op de Ninoofse steenweg vind ik reeds een wachtende passagier. 't Is Omer van Pistool, die in een chocoladefabriek werkt. Na wat over koetjes en kalfjes en de duiven van Omer, die dit jaar zo slecht vliegen, gesproken te hebben, komen drie jonge vrienden slaperig-slenterend afgewandeld. Twee giechelende bakvisjes, Jeanneken en Marieken, volgden hen op de voet en hun radde tongen zorgen alras voor een vrolijk gebabbel. De schoolgangers zijn er ook al en daar komt Wilde Felix in volle vaart aangefietst. Meneertje Louis, een stijve geelhuidige bureaucraat, bediende op het ministerie, voegt zich eveneens bij het gezelschap. Dit is het teken om uit te kijken of het trammeke nog niet afkomt. Ja, daar zien we het rode lichtje, dat flauwtjes glimt door de mist. De electrische draden beginnen reeds te zingen.

Daar verschijnt al het rode plakkaat met de gele en zwarte letters en de eerste « bak » volgt natuurlijk. Piepend en klagend knarsen de remmen en het trammeke, met vijf kreemkleurige aanhangwagens, staat stil. Ik hijs me op een der platforms, dat reeds half door mannelijk werkvolk bezet is en we vertrekken.

RI-RANK uit O. L. Vrouw-Lombeek.

LOEKI uit **Oostende** krijgt opnieuw een plaatsje, omdat dit knolletje zoveel sterker is dan dat van vorige keer. Ook dit is goed werk.

TOEKOMSTDROMEN

Heb je nog nooit op een warme zomerdag, lui in 't gras liggen dromen en je fantasie de vrije teugel gelaten ?

Dan gaan er wijde gezichtseinders voor je open, waaraan als een stralende zon dan de « Toekomst » oprijst !

Mij geeft het een visioen van een blondgelokt kinderhoofdje, dat zich zachtjes tegen mijn schouder aanvlijt en met een fluisterstemmetje om verhaaltjes bedelt...

Ofwel van vrolijk taterende kapoentjes, die heel het huis met zonneschijn vullen en alle geheimpjes van hun jong en zorgeloos leventje stil in een hoekje aan hun Moeke vertellen...

Moeder ! Bestaat er een mooier woord ?

Villa van te lande. — Nagetekend door BLONDE TIJGER uit Staden.

Moeder is liefde en liefde is een offeren van zichzelf !
Om alles komen de kleine guitjes naar hun mammie gelopen.
Mammie moet hen overal mee helpen. Ze moet hun traantjes drogen en hun « zeer » wegzoenen.
Als Moeke weg is, weten ze niet meer, waarheen met al hun kindervreugden, verdriet en zorgen.
Ja, een moeder leeft voor haar kinderen en moet aan kleine vreugden verzaken, omwille van de hoogste vreugde.
Moeder zijn... Ze kent de waarde van het offer, het vertrouwen, het begrijpen en vergeven. Jong is ze met haar kinderen. Jong met alles, dat leeft en openbloeit in het zonnelicht der moederliefde.
Een spreekwoord zegt : « Het mooiste woord op 's werelds rond, het mooiste woord in 's mensen mond is : Moeder ! »
Moeder zijn... Mooier toekomstdroom bestaat er niet !

LOEKIE uit Oostende.

Oostende blijft trouwens heel de vacantie door een erg vruchtbaar oord. Het schijnt wel, of onze meeste knollenplantende rakkers aan zee zitten ! Nu wint **PANDA 29.413** het van zijn broer, die zijn knol veel te groot maakte ! **DE VALK 29.402** krijgt dus een eervolle vermelding voor zijn « Nachtelijk avontuur van Likito » en jullie beiden voor je tekenknol.

DE JACHT GAAT OPEN !

In September gaat de eigenlijke jacht open. 's Morgens vroeg reeds hoor je de jachthoorns schallen en de honden blaffen. In de verte hinnikt een paard.
De jagers zelf zitten op mooie, slanke paarden. Ze zijn gekleed in bruine broek en hebben hoge zwart-leren laarzen aan. Rood is meestal de kleur van hun jas. Op hun hoofd dragen ze een nauwsluitend petje.
Zodra de honden het wild geroken of gezien hebben, zijn ze niet meer te houden. Luid blaffend stormen ze vooruit, terwijl de jagers in galop er achteraan stuiven. Nu en dan knalt een schot. Als het wild geraakt is, springen de honden toe. Zo het niet geraakt is en ontsnappen kan, schallen de hoorns, ten teken dat de honden naar hun meesters moeten terugkeren.
De jacht is plezierig voor jagers en honden. Maar voor het wild is het een ren op leven en dood.

PANDA 29413 uit Oostende.

P. K. kijkt plots kwaad en gooit een knol ter zij ! Snuffel ruikt onraad en bekijkt het knolletje. Daarop schiet hij in een luide lach. O, hij begrijpt nu, waarom P. K. zo'n afschuw toont.
— Nee, Piet. Dat is niet eerlijk ! We planten de beste knollen. Ook al nemen ze jou in het ootje...
Piet staat waardig op en grijpt zijn gieter.
— Dan kies jij, Snuffel. Ik houd me aan de besproeiing...
Of het zo moet zijn, blijken alle beste knollen voor de rest P. K.-knollen ! **BAMBI** uit **Onkerzele** komt het eerst uit de bus, terwijl hij voor zijn tekenknol « P. K. als Buffalo Bill » nog een eervolle vermelding krijgt.

P. K. GEFOPT

Onze P. K. kocht een renwagentje en zou met een vriend gaan rijden om het hardst. Zij reden 80, 90, 100 Km. en opeens ja... reden ze elkander aan. Hun auto's zaten in elkaar geschoven als een accordeon.
De bestuurders hadden echter geen letsel. Alleen Piet wankelde een beetje van de schok.
Zijn vriend zei :
— Trek het je niet aan, Piet. De verzekering zal het wel regelen...
— Wacht, ik heb in de koffer nog een fles jenever staan. Neem er een slokje van en het zal beteren.
Toen onze Kwab een slok gedronken had, voelde hij zich inderdaad beter.
— Maar, vroeg Piet, drink jij niets ?
— O nee, antwoordde de slimme vriend. Nooit voor de politie er geweest is !

BAMBI uit Onkerzele.

DE BLAUWE SPERWER 29.753 uit Borgerhout-Antwerpen zag P. K. weer anders. Het adres van Snuffeltje is hetzelfde, Giovanni !

P. K. SOLDAAT

— Voorwaarts, mars ! brulde de dikke sergeant.
En even later :
— Soldaat Kwabbernoot, gij zijt uit de pas !
Weer later :
— Soldaat Kwabbernoot, gij treuzelt !
Onze Piet begon te lopen om de groep in te halen. Even later raakte hij weeral uit de pas !
's Avonds ging de sergeant klagen bij de kolonel, dat Piet zo dom was.
— Breng die soldaat eens bij mij, sprak de kolonel.
Enkele ogenblikken later stapte Kwab het bureau van de kolonel binnen.
— Soldaat Kwabbernoot, ik heb horen zeggen, dat gij zo dom zijt ! Zeg mij eens, aan wat herkent ge uw sergeant ?
— Aan zijn dikke buik, kolonel.
— Wat ! ? En aan wat herkent ge mij dan ?
— Aan uw onnozel gezicht, kolonel.

DE BLAUWE SPERWER 29.753 uit Borgerhout-Antwerpen.

Het stoutste stukje haalt echter onze **BLONDE TIJGER 30.121** uit **Staden** uit ! Je moet weten, dat P. K. met het weinige verstand, dat hij heeft, heel goed snapt : van wijn en dergelijk goedje heeft een rakker af te blijven. Nooit één druppel alcoholhoudende drank over zijn lippen. En Snuffel is geheelonthouder uit principe !
Maar het knolletje is te leuk om niet geplant te worden. Een eervolle vermelding verdient nog **DE RODE RIDDER 29.350** uit **Aalst** voor zijn knol in twee hoofdstukken : « In Texas City ».

P. K. EN ROBBEDOES ALS PAKJESDRAGERS

Kwabber en Robber, de twee gezworen kameraden, besloten de handen uit de mouwen te steken. In het station werden ze aangenomen om pakjes te dragen. Ze verdienden op één dag 50 fr. !
— 't Is een grote som, zei Kwabber. Wat zullen we daarvoor kopen ?
— Voor mijn part, zei Robber, zou ik voor 50 fr. wijn kopen. Ge moet weten, dat ik grote dorst heb van zo'n hele dag koffers te sleuren !
Piet trekt zijn stoutste schoenen aan en gaat een likeurwinkel binnen.
— Voor vijftig frank wijn, madame, zegt hij.
— Uit het vat of uit de fles ? vraagt de vrouw.
— Geef maar van het vat. Dat is groter en er kan meer in, zegt onze Piet.
— Waar moet ik het indoen ? vraagt de bazin.
Kwabber tast overal in zijn zakken en voelt in zijn haar, tot hij opeens zijn slappe vilthoed voelt.

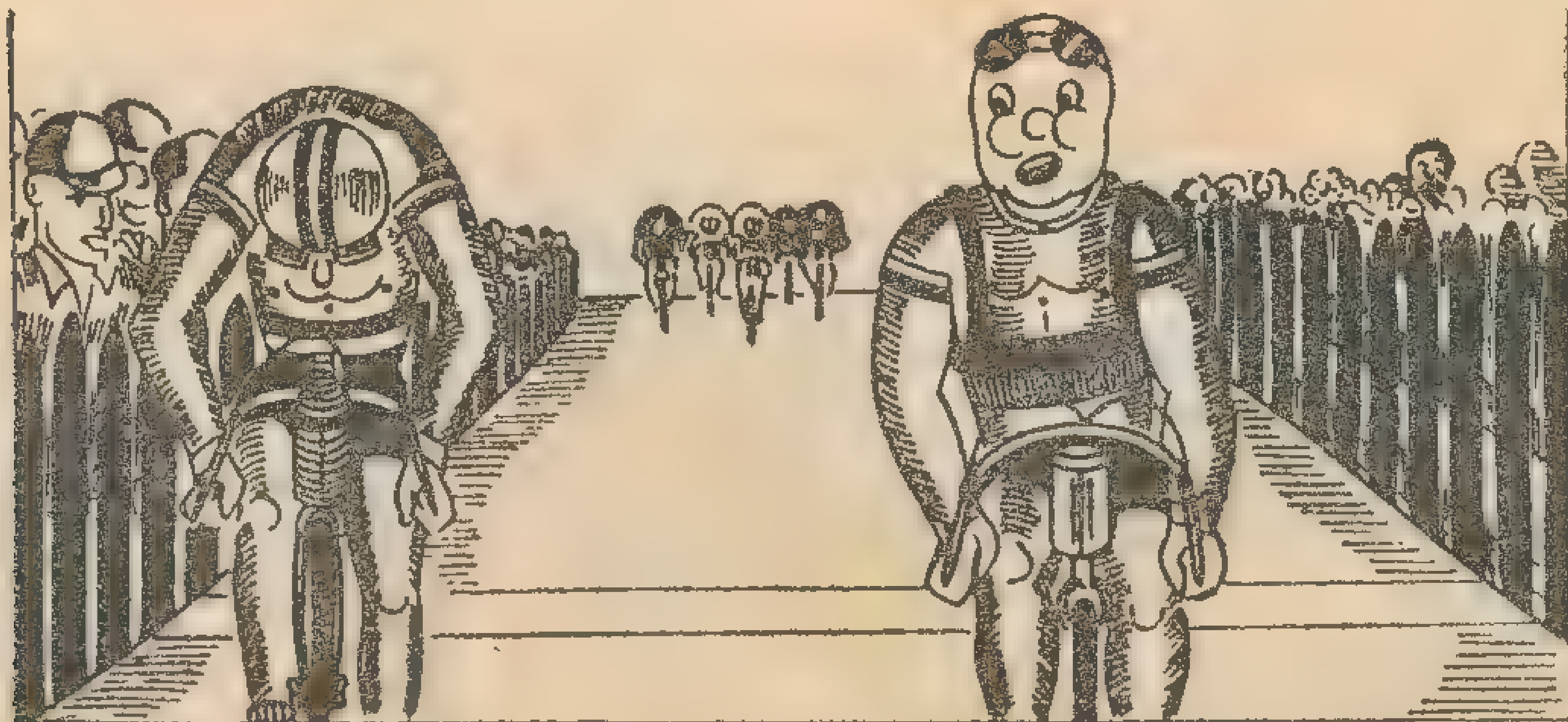
BLONDE TIJGER uit Staden zag te Antwerpen deze twee koddige aapjes.

— Hier zie, madame ! Doe 't maar in mijn hoed, 't is toch voor mij en mijn vriend !
De winkelierster giet de hoed boordevol.
— Er zou nog wat bij moeten, meneer, zegt ze.
— 't Is niets, zegt Piet. Giet het maar hier in de vouw !
Tegelijk keert hij zijn hoed om...
Na betaald te hebben, verliet hij de winkel.
— Is dat alles wat ge gekregen hebt ? vraagt Robber verwonderd.
— Wacht ! Wacht ! zei Piet. Het grootste deel heeft ze hierin gegoten...
En hij keerde weer zijn hoed om.
Je begrijpt, hoe goed onze snaken hun dorst gelest hebben met deze vijftig frank wijn !

BLONDE TIJGER 30.121 uit Staden.

Daar onze dichters vrijaf genomen hebben, reiken we nu de eervolle vermeldingen uit, die onze tekenaars in de wacht gesleept hebben. Voorop komt **Bill-West** uit **Boort-Meerbeek** voor zijn P. K. teken- en opstelknol. De anderen waren beter, maar je blijft toch proberen ?... **Mister X**, de geheimzinnige rakker uit **Ramsel**, laat ik weten, dat hij geen lid van de Robbedoes Club behoeft te zijn om mee te werken aan onze knollentuin. Plant dus maar lustig knolletjes. Ze verschijnen in « Robbedoes » op voorwaarde, dat ze goed zijn. Eervolle vermelding nog voor het tekenknolletje van **Toto 24.100** uit **Schaarbeek**. Jammer, maar knolletjes op lijntjespapier kunnen niet worden afgedrukt, omdat dan... de lijntjes ook afgedrukt moeten worden. Begrijp je, Lambert ? Fijn, dat je zo'n gehoorzame rakker bent ! Knol bij gelegenheid maar eens wat werk op echt tekenpapier, maar... dan je uiterste best doen. Dan zul je eens zien ! **Stropke 30.533** uit **Gent** bedankt voor zijn groeten uit de Arteveldenstad !
Daar komt Sjarel pijpeblazend binnenwandelen. De lucht betrekt, het wordt benauwd, we hoesten... O, die pijp ! We ruimen onze knollentuin. Tot volgende week, rakkeresjes en rakkers. Allen present. Hartelijk groeten jullie Sjarel, P. K. — die alweer lacht en snatert — en
Jullie opperplanter,

SNUFFEL.

De Fransman Lakale (De Kale) heeft niet veel moeite om onze landgenoot P. K. in de spurt te kloppen in een rit van de Ronde van Frankrijk 1950. — Tekenknol van EL VANGADOR uit Wetteren-Overbeke.

Vergeet het niet !

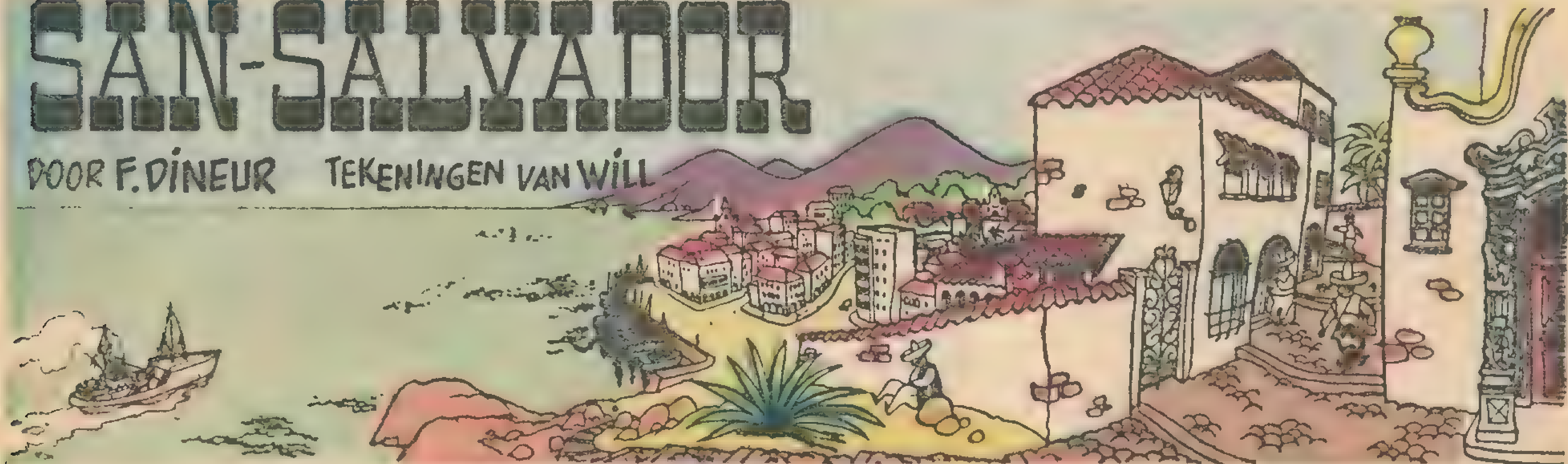
Een Robbedoesrakker is moedig, eerlijk, openhartig en beleefd.

(Art. 1 van de Robbedoes-erewet.)

de BAARD en de KALE

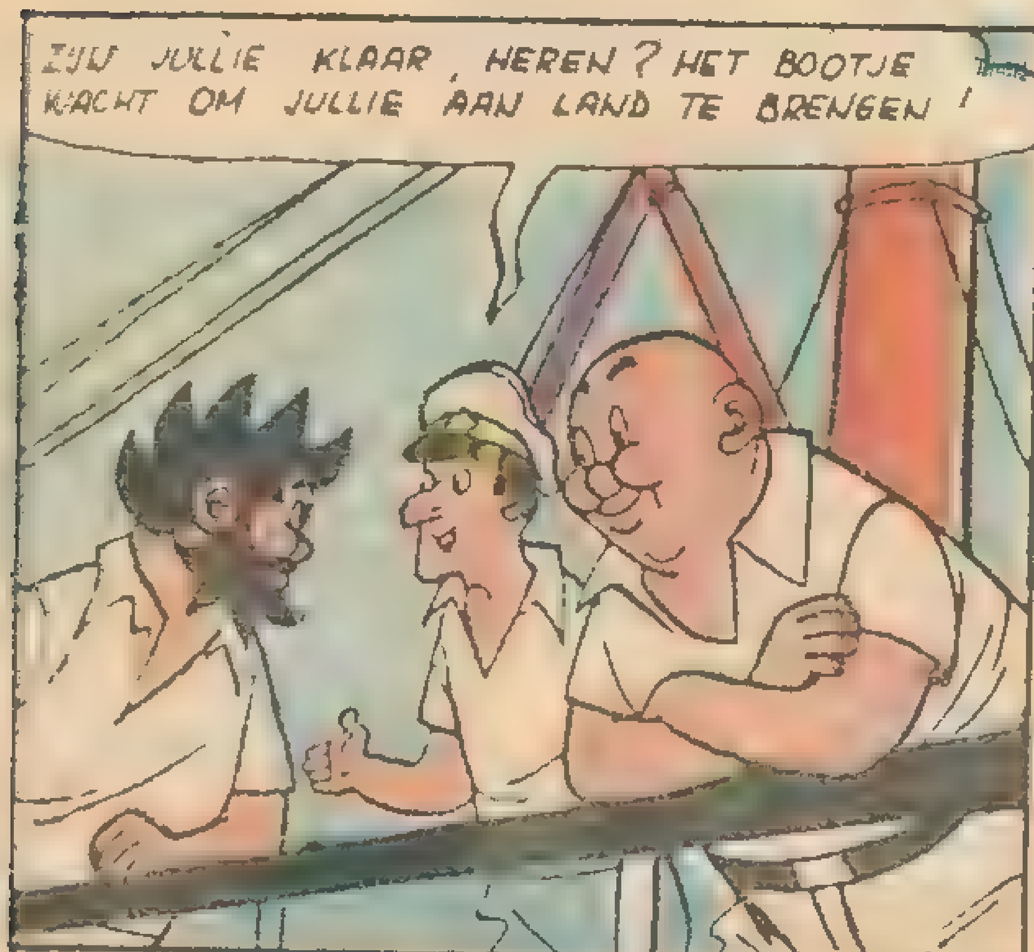

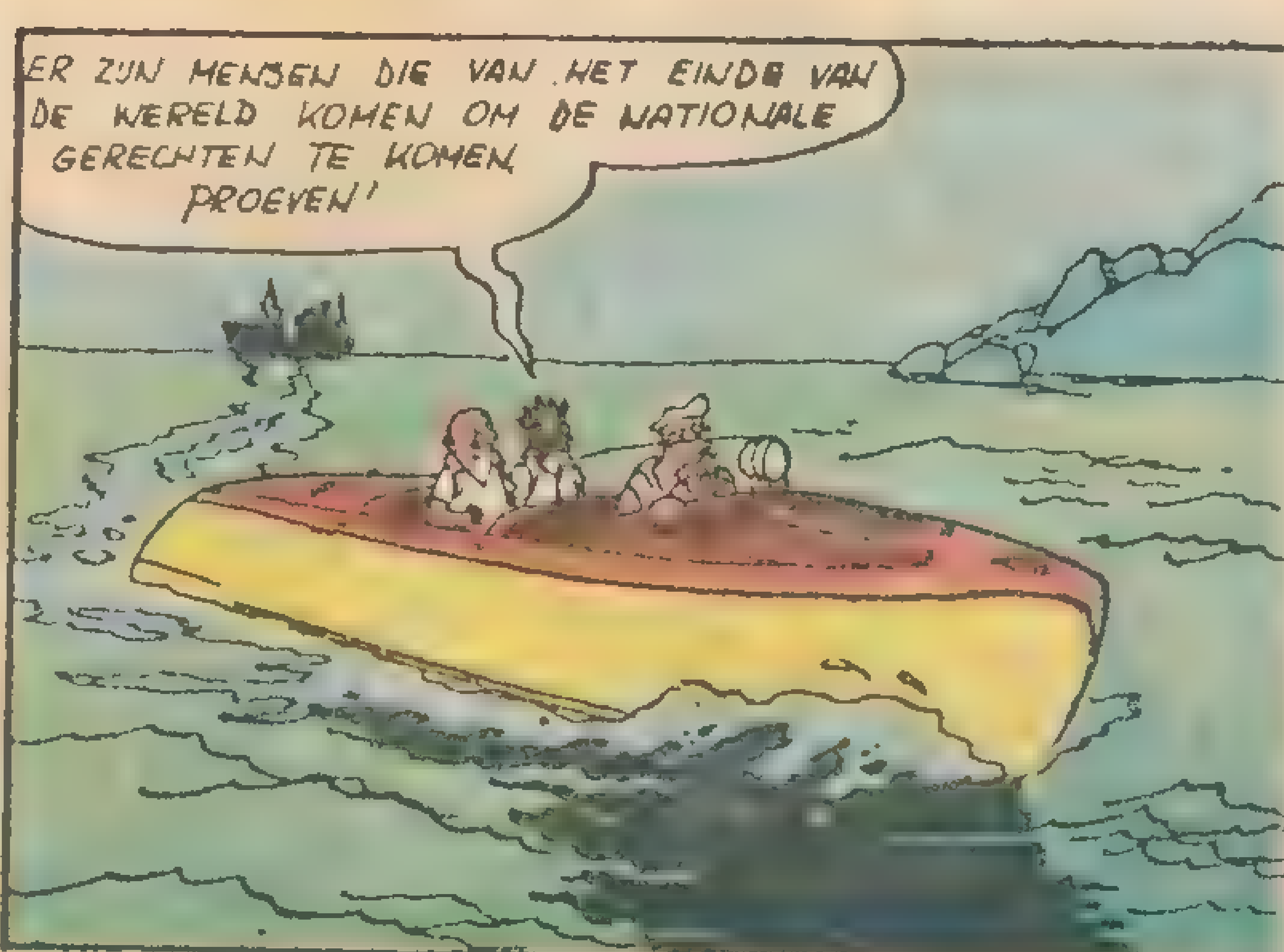

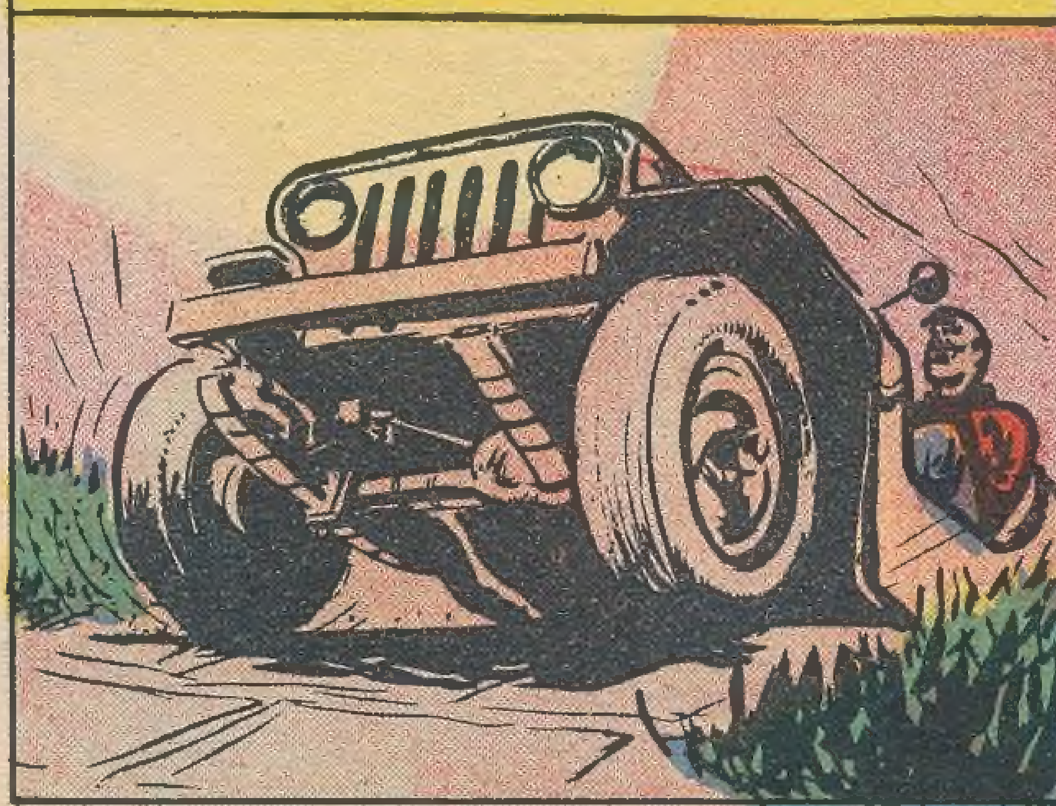

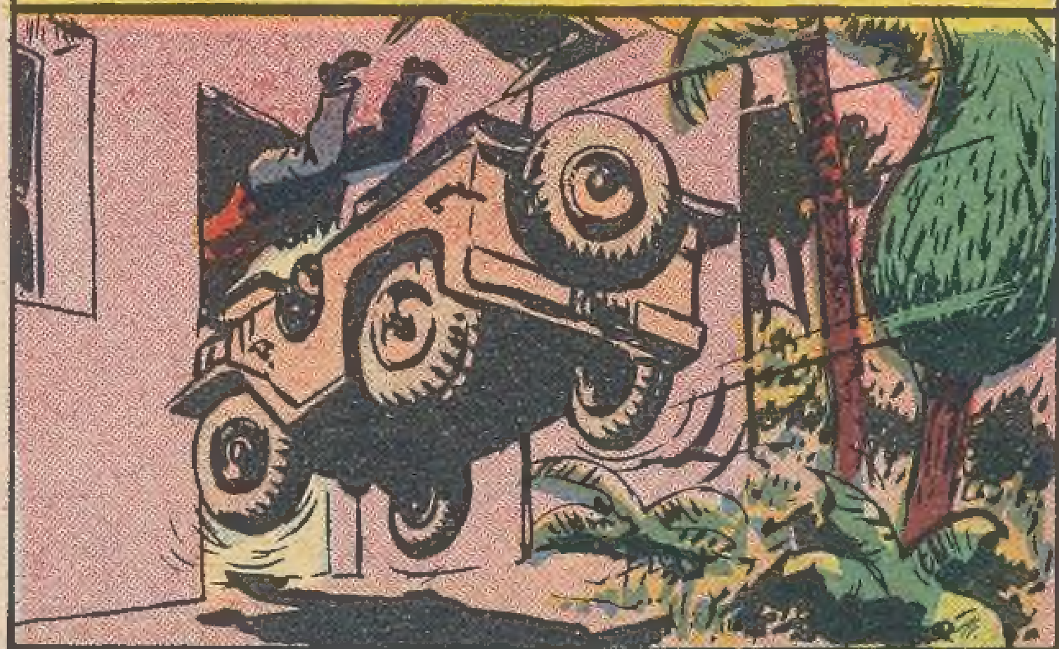
de BLAUWE SPERWER

door Sirius

LARSEN SNELT ERIK TE HULP, EN WEL OP EEN ZEER EIGENAARDIGE MANIER...

Lichter dan de lucht

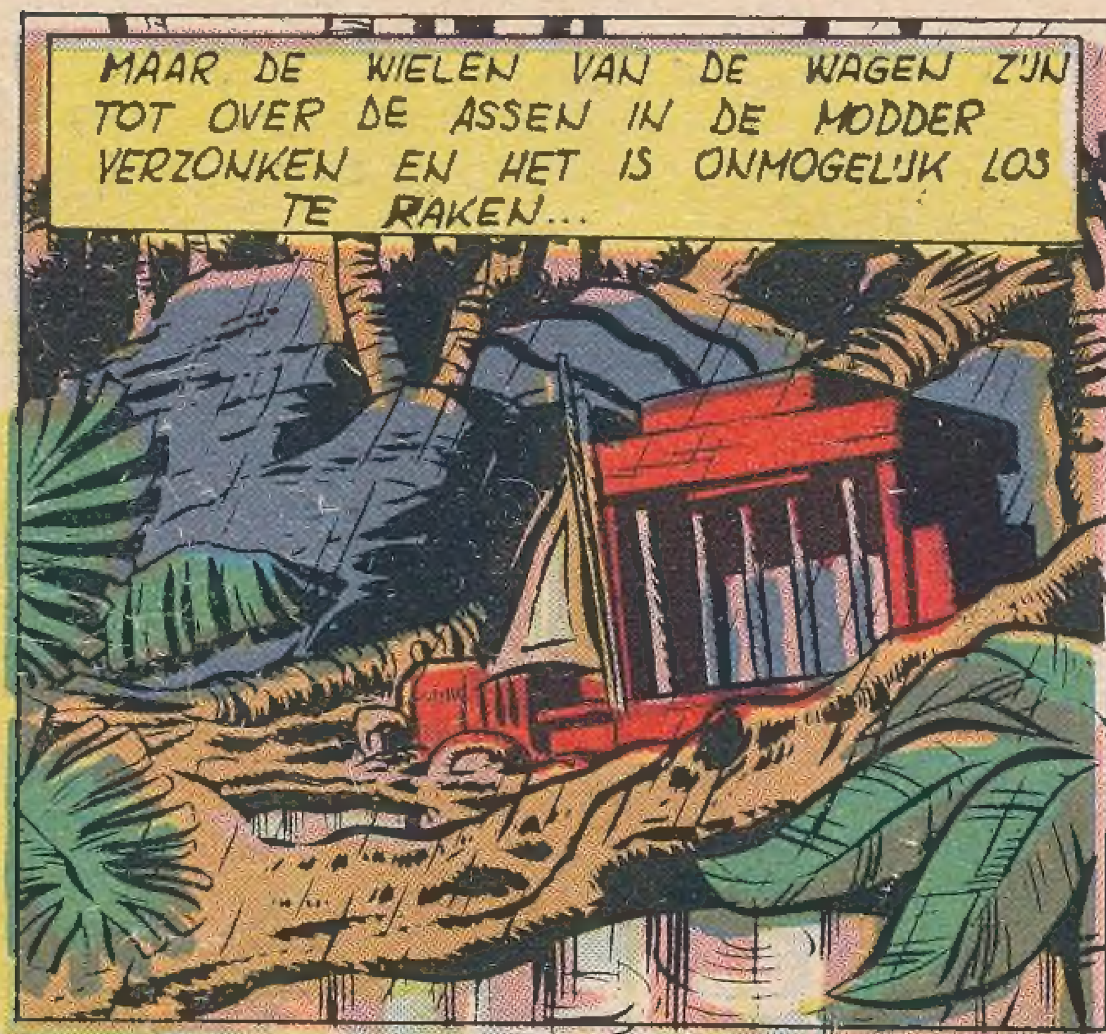

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING
DE BLIKSEM SLAAT OP EEN BOOM, DIE KRAKEND VOOR DE VRACHTWAGEN VAN ONZE VRIENDEN NEERPLOFT. JANS TEGENWOORDIGHEID VAN GEEST REDDE HEN HET LEVEN.

VASTGELOPEN? WAT MOETEN WE NU DOEN?..
WE KUNNEN IN GEEN GEVAL HIER BLIJVEN... ALS DAT ONWEER NU MAAR GEDAAN WAS!..

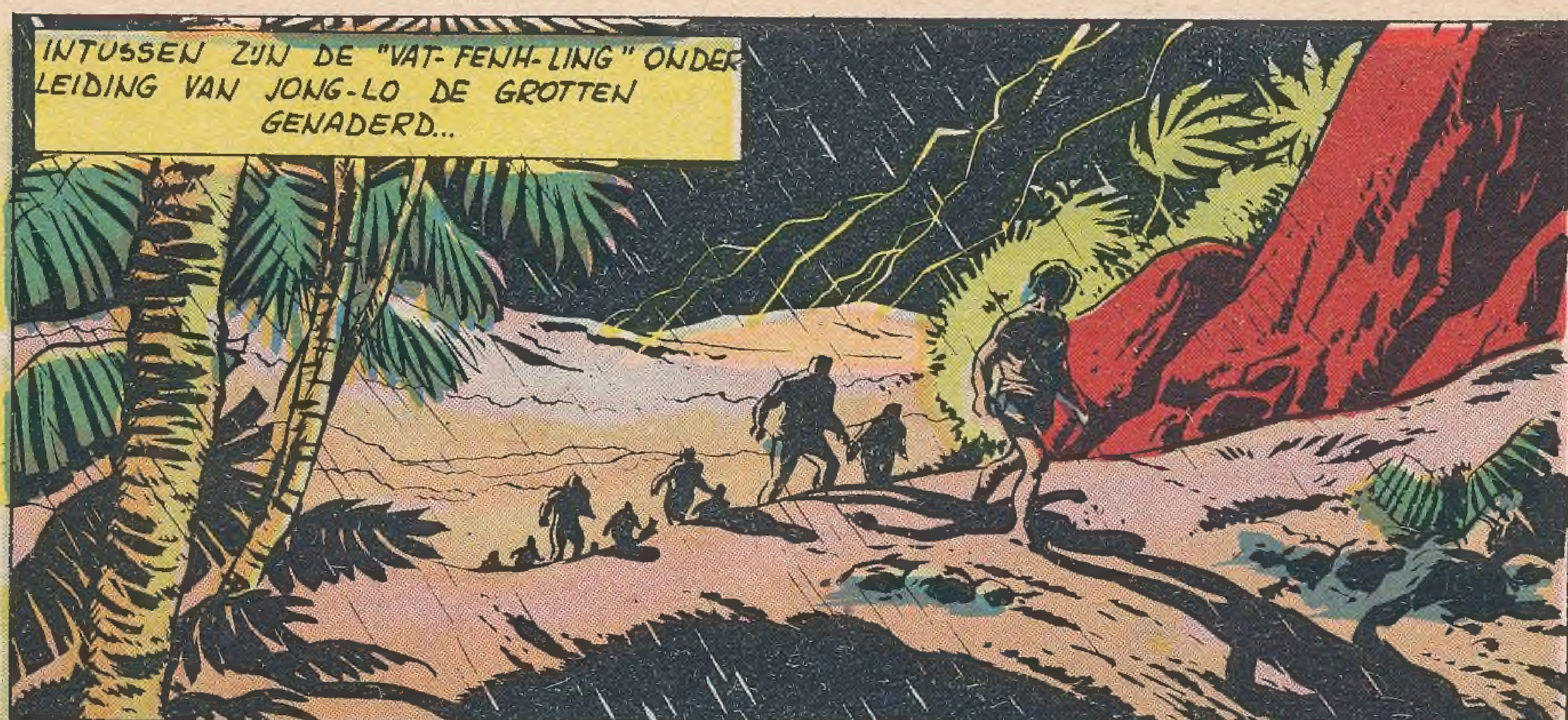

WE GAAN DAN MAAR TE VOET VERDER. HALVE DRAAI RECHTS!
WAAROM OMKEREN? WE MOETEN OM DE BOOM HEEN!

MAAR DE WIELEN VAN DE WAGEN ZIJN TOT OVER DE ASSEN IN DE MODDER VERZONKEN EN HET IS ONMOGELIJK LOS TE RAKEN...

ONMOGELIJK VERDER TE KOMEN!.. WE ZITTEN VAST! IK HEB HET VAN HET EERSTE OGENBLIK AF GEVREESD!

WE MOETEN ER UIT! TAKKEN SNIJDEN EN VOOR DE WIELEN LEGGEN...
BEN JE GEK! WE ZULLEN DOORNAT WORDEN MET DIE STORTREGEN.

GOED, GOED! BLIJF MAAR WAAR JE BENT! MAAR WAT ZULLEN DE KAMERADEN ZEGGEN ALS ZE VERNEMEN DAT JE DE MOED LIET ZINKEN?
'T IS AL GOED! IK HELP! IK HOOP MAAR DAT WE HIER UITRAKEN!

INTUSSEN ZIJN DE "VAT-FENH-LING" ONDER LEIDING VAN JONG-LO DE GROTTEN GENADERD...

HET WORDT TE DONKER!.. LATEN WE MAAR OPHOUDEN. WE KUNNEN RUSTEN IN DE CABINE.
O JAN! KOM EENS KIJKEN!

DROGE KLEREN EN VOEDSEL ER BIJ!..
AT.. ATSJIEE!.. DAT ZAL ONS BEHOEDEN VOOR AT.. ATSJIEE... EEN VERKOUDHEID!
BISCUITS

INTUSSEN IN DE GROTTEN VAN DE "VAT-FENH-LING"...
IK WORD ONGERUST!.. ZE HADDEN AL LANG HIER MOETEN ZIJN!..

RED RYDER
by Fred Harman

RED EN KLEINE BEVER ACHTERVOLGEN EEN HYPNOTISEUR DIE ER MET HET GOUD VAN DE POSTKOETS VANDOOR IS.

JIJ ZEKER WIJ OP JUISTE WEG ZIJN, RED?

ZEKER. IK KEN ZIJN GEZICHT. DAARBIJ RIJDT HIJ OP EEN OUD PAARD VAN ME.

WE ZULLEN HEM SPOEDIG BEET HEBBEN. DAT PAARD KAN GEEN GROTE LASTEN MEER TORSEN.

DE DIEF WEET NIET DAT HIJ ACHTERVOLGD WORDT EN LAAT HET PAARD EVEN RUSTEN.

KOM HIER, DAT IK DE ZAK ER AF NEEM!

VOORUIT!

ALS JE NU NIET OPSCHIET KLOP IK ER OP!

HET OPGESCHRIKTE PAARD RUKT ZICH LOS EN GAAT ER VANDOOR.

HALT!

DE DIEF SNELT ER ACHTER.

MET ZO'N KOSTBARE LADING...

..MAG IK DAT BEEST NIET LATEN ONTSNAPPEN.

BANG

EEN KNAL, KLEINE BEVER!

DAAR... PAARD VALLEN!

JOUW OUD PAARD, RED!

OP SLAG DOOD: ER MOETEN WEL KOSTBARE DINGEN IN DIE ZAK ZITTEN.

MET EEN BEETJE GELUK KRIJG IK MIJN GOUD TERUG EN TWEE VERSE PAARDEN!

Een smakelijke Barometer

Heb je nog nooit opgemerkt dat peperkoek week wordt bij regenachtig weer?

Wel, dan moet je er maar eens op letten.

Een bekend humorist uit de vorige week had dat ook gemerkt en op zijn manier het grappige met het nuttige verbonden. In zijn kast had hij een peperkoeken generaal geplaatst. Voor hij uitging vroeg hij aan zijn knecht:

— Jozef, wat zegt de generaal?

— Dat meneer best zijn paraplu zou meenemen, want zijn buik is week aan 't worden, antwoordde de knecht dan.

Natuurlijk dient er niet aan toegevoegd dat dit enkel plaats greep op regenachtige dagen...

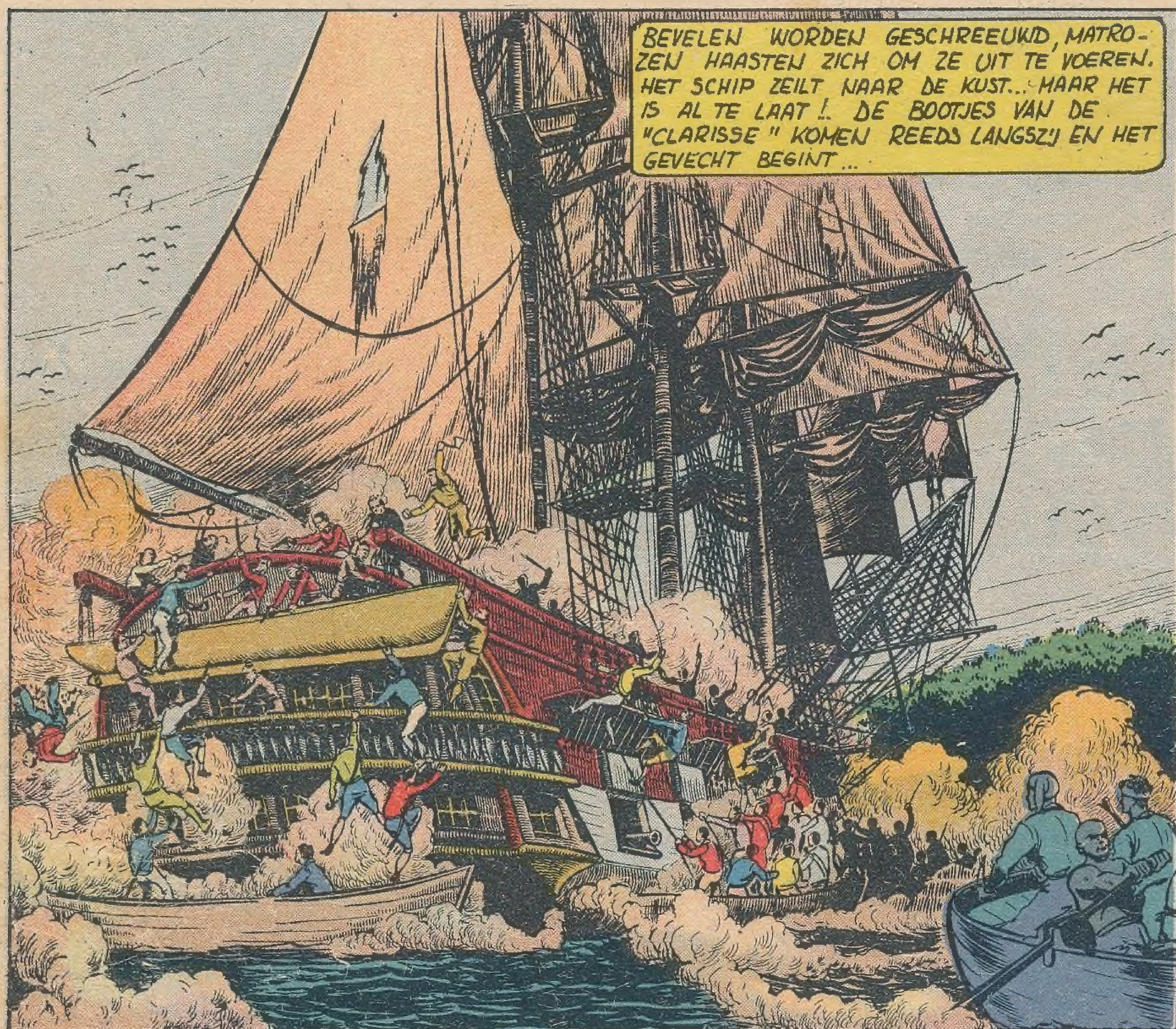
SURCOUF DE KAPERSKONING

DE ENGELSEN, DIE EERST ZO'N HARDNEKKIGE WEERSTAND BODEN, ZIJN TOT HET INZICHT GEKOMEN DAT TEGEN SURCOUFS MANNEN ALLE WEERSTAND VRUCHTELOOS IS...

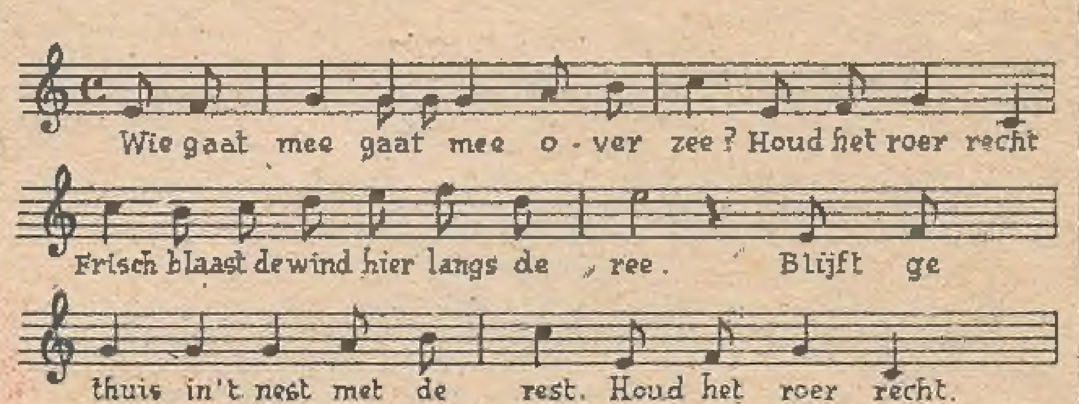

HOUD HET ROER RECHT

Wie gaat mee over zee?
Houd het roer recht!
Fris blaast de wind langs de ree.
Blijft ge thuis in 't nest
Met de rest,
Houd het roer recht!
Ons lijkt de zee het allerbest.
Wie wat worden wil,
Wel die zit niet stil,
Neen, hij trekke 't zeegat uit.
Hem wacht rijke buit!

Bij de hand, bij de hand voor het land.
Houd het roer recht.
Zo klinkt het luid aan alle kant.
Houd het oog, het oog
Naar omhoog,
Houd het roer recht,
Dat u geen storm verrassen moog.
Met het oog in 't zeil en voor niemand [veil,
Stuurt de zeeman 't zwemmend paard,
Voor geen hel vervaard.

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.